

Posamezna številka 1 Din, mesečno, če se sprejema list v upravi, naročnina 4 Din, na dom in po pošti dostavljen list 5 Din. - Celoletna naročnina je 50 Din, polletna 25 Din, četrletna 15 Din. Cene inseratom po dogovoru

PONEDELJSKI

SCOVENEC

Uredništvo: Kopitarjeva ul. št. 6/III
Telefon št. 2050 in 2946. — Rokopisi se ne vračajo

Uprava: Kopitarjeva ulica št. 6
Poštni ček račun. Ljubljana 15.179.
Telefon št. 2549

II. jugoslovanski eharistični kongres

150.000 jih je bilo okrog oltarja ...

Se nikdar v vsej svoji zgodovini ni doživela Ljubljana takšnega verskega sijaja - Še nikoli ni naš slovenski narod obdan od bratov Hrvatov in Srbov tako veličastno pripomogel svoji veri

Polnočnica na Stadionu

Ljubljana, 30. junija.

Veličastno je donel tja nad Ljubljano veliki zvon pri sv. Miklavžu, ko se je ob svitu sveč, s katerimi je katoliška Ljubljana razsvetlila svoja stanovanja, zbiralo slovensko moštvo k čudoviti nočni procesiji. Mladini je bilo posvečeno prvo pomladansko jutro kongresa, slovenski mošje in slovenski mladeniči so si izbrali za svoj nepozabni pohod temno noč. Nikdo drugi ni smel spremljati sv. Rešnje Telo na eharistični oltar na Stadionu kakor častna straža 40.000 slovenskih mož, ki so neopretrgoma rasli in rasli, kot silna reka, ki pred seboj podira vse ovire. Veličastno je donel veliki zvon stolnice nad Ljubljano in nad Slovenijo, ko se je v temno ljubljansko noč dvignilo 40.000 gorečih bakelj, ki so jih držale roke, ki so pohajale, da znajo z isto neomajno silo prebirati rožni venec in vihteti svoje delovno orodje. Mogočno je šel valoviti, srce topeči glas zvona nad glavami 150.000 kongresnih udeležencev, ki so hoteli po ljubljanskih ulicah tja gor do Stadiona delati časten špalir tej izbrani gardi nevstrašnih mož, ki je to zgodovinsko noč vzela pod svoje varstvo nadpastirja, ki je nosil v njegovi sredi sv. Rešnje Telo.

Bil je morda to vrhunec verskega doživljanja ne samo na sedanjem kongresu, marocoč sploh v vsej naši slovenski in jugoslovanski zgodovini, morda celo v zgodovini katoliškega vesoljstva, saj bomo le težko našli svetovne mednarodne eharistične kongrese, kjer bi z bakljami v rokah, sredi noči, sredi svetega molka, ki ga je delalo še veličastnejšega svečanega zvenenja enega samega zvona in so ga presekavali in gladili zvoki 21 godb, 40.000 odraslih mladeničev in mož spremljalo sv. Rešnje Telo k ogromni obhajilni mizi, v katero se je Stadion spremenil.

Ta dogodek moramo pribiti. Laž je bilo, kar so nam šepetali o naših slovenskih možeh in mladeničih. Da so se odtujili slovenskim verskim svetinjam, da so odšli na tuja polja, kjer ni Boga. Laž, s čimer so jih črnili glasovi, ki so bili tuji naši narodni biti, tuji tudi našemu ljudstvu. Dolga goreča kača, ki se je polni dve uri vila iz srca Ljubljane sredi strnjenege špalirja 100.000 ljudskih mož, je posvetila med vse tiste, ki so tako nizko vrednotili naše moše, in z blagodejno jasnostjo pokazala, da se je mimo vseh zakotnih računov slovenski mož ohranil svoji veri in svojim svetinjam. Kako medlo, kako plitvo, kako brezbarvno se je nam moralo zdeti vse, kar smo zadnje čase doživljali, spričo teh bakelj, ki jih ni bilo ne konca ne kraja, pri katerih nismo razločevali nosilcev, a smo vedeli samo, da jih nosijo naši mošje, naši slovenski, naši katoliški mošje, poglavari naših družin s svojimi odraslimi sinovi, raz-

treseni po naši lepi domovini. Kako ponosno je morala naravnost udarjati kri po srecih naših deklet in žena, ki so bile priče tega doživljanja. Naj nam ostane v spominu ta čudežna noč, za katero je zadostoval samo klic našega pastirja, da se je pretvorila v eharističen pohod slovenskega moštva. Naj ostane posebno v spominu naše mladine ta pogled na strnjene šestostope, ki so z bakljami v rokah nemo in resno, zavedajoč se svojega dejanja, korakali pred sv. hostijo, ali pošiljali v mehkih melodijah svojo ljubezen do Kristusa tja v prekrasno eharistično noč.

To nočno procesijo naših mož smo hoteli prav posebno podčrtati in jo bomo še dolgo podčrtavali, ne da bi s tem hoteli zmanjševati veličastnost vseh prireditev, ki druga drugi slede in ki druga druga nadkriljujejo. Površno olo bežnega opazovalca vidi le malo, zelo malo od sijaja, v katerega se je odela Ljubljana. To nihanje ljudskih množic iz ene ulice v drugo, to prelivanje stotisočev iz enega kraja mesta v drugi, to pretakanje vernikov iz mesta na Stadion in od Stadiona nazaj, to žuborenje na vseh mestnih trgih, kjer se stekajo kongresni udeleženci, vse zavito v cveje in zastave okrašenih ulic podnevi in v svet stotisočev električnih žarnic in sveč ponoči, vse prenasličeno svetih popevov, ki odmevajo po Ljubljani, kot da bi bili sredi naših podeželskih brd, vse premeščano od svetega navdušenja in notranje sreče, saj je to komaj zunanji izraz velikih dogodkov, ki se dogajajo te dni v stotisočih katoliških slovenskih src in ki jih ne more zgrabiti nobena časnikarska spretnost. Kaj bodo vedele povedati ljubljanske spovednice, kaj bodo povedale pogrnjene obhajilne mize, kaj bi lahko razodele ljubljanske cerkve, ki uro za uro požirajo v širokih pramenih in ga zopet bruhamo nazaj, to naše slovensko ljudstvo, ki je hotelo spremljati očičeno in v stanju milosti božje sv. Rešnje Telo pri vseh procesijah eharističnih dni. Kaj bodo posebno vedeli pripovedovati naši katoliški domovi, desetine in desetine tisočev naših slovenskih družinskih hramov, ko se bodo njihovi očeti, njihove matere, njihovi sinovi, njihova dekleta, vsi presunjeni vrnili od kongresa, kjer so se zlili v eno samo čudovito nadnaravno skupnost, ki jo je vsa prešinjala ista vera, ista ljubezen, isto mehko hrepenenje po čistosti in lepem življenju, in nad katero je noč in dan plavalo dopadajenje božje in se v za človeške oči nevidnih vodopadih razlivala božja milost, ki izvira iz sv. Rešnjega Telesa in njegovega čiščenja.

Kaj nam bo razodevala še budočnost, ko se bo vse to čisto navdušenje s pomočjo milosti, ki smo si jih izprosili, polagoma začelo spreminjati v stvarno dejavno krščansko življenje, ko se bo ta

stotisočglava množica apostolov vrnila med narod, da doma izpolni dane prisege. Tega ne vemo, to samo lahko slutimo. Da pa bo katoliški slovenski narod notranje prerodila, notranje okrepila, o tem ne dvomimo, četudi za enkrat vidimo in opisujemo samo nepozabne zunanje vtise te, lahko rečemo, tridnevne procesije sv. Rešnjega Telesa, ki se je udeležuje ves narod, zastopan po vseh svojih mnogobrojnih in pestrih delovnih stanovih v tako čudovitih okoliščinah, kot jih še nismo doživeli in kot jih morda tudi dolgo več ne bomo.

Nocoj se bodo začele odvijati verne množice. Se enkrat so sledile sv. Hostiji po Ljubljani, ki je vsa postala naenkrat en sam veliki ovenčani oltar. Se enkrat so vpile tja gor pod sinje slovensko nebo svojo ljubezen in svojo vdanost, še enkrat so klonile na kolena pred Kristusom Kraljem, ki mu naj bo odslej Slovenija in vsa naša država neomadeževan prestol. Potem pa bo prišlo slovo. Oj slovo, ki bo težko. Toda ne maraj, katoliški slovenski narod. Kot narod si se poklonil, kot nezdroljiva celina.

Kot narod boš sprejel tudi plačilo za svojo javno prisego. Se dolgo nam bo zvenelo po ulicah prestolnice Tvoje bistro žuborenje, še dolgo se bo potegovalo nad njo Tvoje prisrčno petje in se nam bo zdelo, da se odbijajo zvoki Tvojih nestetih godb. Se dolgo bomo s spoštovanjem hodili po ulicah, ki si jih zasedel. Ti, naš katoliški slovenski narod, tako skromen sicer v svojih zahtevah in svojih potrebah, a tako silen, kadar je treba polagati žrtve. Po ulicah, ki so naenkrat postale Tvoja last, da se je z njih moralo umakniti vsakdanje trenje, ker si hotel imeti prostora, prostora za stotisoče, prostora brez mej, da na njem pokažeš svo veličino svoje veri, upanju in ljubezni utrjene duše, se bo še dolgo sprehajal spomin na te, ne samo spomin, ampak tudi zavest, ki si jo nam dal, da si tu, pripravljen, da zopet prideš, kadar Te bo katoliška cerkev prosila, da javno pokažeš, kaj je Tebi vera in kaj bočeš Ti biti v katoliškem vesoljstvu. In to bo eden največjih darov kongresa, za katerega Ti bodo hvaležni še pozni Tvoji rodovi.

40.000 mož koraka ...
z gorečimi bakljami opolnoči na Stadion

Ljubljana, 30. junija.

Težko najdemo v zgodovini našega naroda tako veličastnih in silnih doživljanj, kakor je bila sročnja nočna procesija naših fantov in mož na Stadion. Upali smo in pričakovali, da bomo doživeli nekaj velikega, toda tako mogočno prepričevalnega dogodka pač nihče ni mogel slutiti. Katoliški genij našega naroda, katerega nosilec so ti deset-tisoči fantov in mož, ki so stopali v procesiji za Najsvetejšim, se je snoči sprostil v vsej svoji veličini in nepotvorjeni iskrenosti ter je postavil globoko zarezo v tok našega dogajanja. 40.000 katoliških fantov in mož vseh stanov in poklicev je snoči z žarečimi bakljami posvetilo v temo današnjega časa in enkrat za vselej na nedvoumen način izpričalo, da je že od vsega početka na neuspeh obsojen vsak poskus, odtrgati naše ljudstvo od njegove žive vere, v kateri živi in se izživlja že dolge veke. Kdor je gledal snočno manifestacijo teh 40 tisočev, ne da bi videl samo zunanje efekte, ampak je gledal tudi z duhovnimi očmi, tega ne more biti strah naše bodočnosti, kajti sila globoke in neskaljene vere, ki je odsevala iz snočne slovesnosti, je nezlomljiva, nepremagljiva. Ta sila bo nam Slovencev in drugim katoliškim Jugoslovanom stvariteljica in vodnica še v nadaljnjih vekih.

Ljubljana je bila pogreznjena v morje pestrih luči, ko so se pričeli zbirati naši mošje in fantje za svojo procesijo. Vse ljubljanske ulice v sredini mesta, od širokih do ozkih dohodnih ulic so oživele, kakor še nikdar poprej. Od vsepovsod so se oglašali zvoki godb, za katerimi so marširali v strumnih korakih fantje in mošje, ki so prihajali na določena zbirališča. Ogromna množica rediteljev je bila na delu, da pripravi nemoten potek slovesnosti. Zbirališče samo je obsegalo ogromen prostor od Kongresnega trga preko Vegove ulice, Napoleonovega trga, po Cojzovi cesti do Sentiakobskega in Starega trga in še ves Breg z Novim trgom in Gospoško ulico. Ze uro pred pričetkom procesije so se postavljale na vseh teh zbirališčih nepregledne kolone mož in fantov v šestostopih. Po ljubljanskih ulicah pa je krožil avto radijske zadruga z ogromnim zvočnikom, ki je dajal povsod ljudem natančna navodila in pravilno usmerjeval dotok množice na zbirališča. Organizacija je poslovala brezhibno, kar je v prvi vrsti zasluga vrlih rediteljev, ki so se neutrudno in požrtvovalno gibali in tekali semtertja. Nič manjše zasluge pa nimajo naši fantje in mošje sami, ki so

Naš ponos in naše jamstvo
Pogled na nočno procesijo mož-fantov

pokazali zavidljivo disciplino in strumnost. Le tako je moglo uspeti, da se je ta ogromna množica mogla razviti v tako impozanten sprevod. Za vse je bilo poskrbljeno. Velik tovorni avto je vozil med kolonami in razdeljeval med čakajoče baklje. Skoraj vsi so jih kupili, čeprav je mnogim tistih par dinarjev povzročilo veliko žrtev. Ze na zbirališčih je bilo videti, da bo procesija prekosila vsa pričakovanja. Naposled je vse kolone mož in fantov pregledal še vrhovni vodja rediteljev g. Ivo Kernavner v avtomobilu in dal zadnja navodila. Ze precej pred 10. uro, ko je bil napovedan začetek, je bilo vse pripravljeno.

Nič manj vrvenja in živahne razgibanosti pa ni bilo na ulicah in cestah, ki so

30.000 slovenske mladine, zbrane na praznik sv. Petra in Pavla, kot pisano polje okrog svojega eharističnega Kralja

Kardinal legat prihaja na Stadion.

Pontifikalna sv. maša papeževga legata na Stadionu

mi smo slišali njegovo besedo in ji vrujemo. Danes izpovedujemo javno in jasno to svojo vero v najsvetejšo skrivnost. Verujemo njegovi besedi: »To je moje telo, to je moja kri nove zaveze« (Mt 26, 27, 28). Verujemo mu: »Jaz sem z vami vse dni do konca svetac« (Mt 28, 20). Verujemo, da tudi o teh besedah Njegovih velja: »Nebo in zemlja bosta prešla, moje besede pa ne bodo prešle« (Mt 24, 35).

Ta vera v resničnost Jezusovega bivanja med nami bodi temelj našega življenja. Ni trdnjše temelja nikjer. Na njem stojimo! Na njem naj stoji naše zasebno življenje, pa tudi in še bolj vse javno življenje in udejstvovanje v vseh svojih vejah. Na tem temelju je možen trajen napredek v srečo in zadovoljnost naroda. Voditelji, ki sami stoje na tem temelju in narod vzgajajo tako, da stavi stavbo svojega napredka na ta najtrdnjši temelj, taki voditelji bodo narodu lepšo in zadovoljnejšo bodočnost skovali.

Verujemo, da je v presv. Reš. Telesu živi Bog med nami. Dosledno tej veri hočemo tudi mi z Bogom živeti in delati in trpeti vedno in povsod.

2. Ker verujemo, da je v presv. Evharistiji Bog med nami — zato zaupamo vanj. V zaupanju v svojega Boga in Odraženika hodimo, pokoncu glave, skozi puščavo življenja. V moči tega nebeškega kruha bomo dospeli do gore božje, kakor prerok Elija nekoč.

Čutimo pač, da so stiske in težave dospеле do vrhunca — a Kralju pravice zaupamo, da bo njegova pravica končno zmagała in ukončala vso krivico in vsakem oziru. »Pravica Gospodova je prava in srea razveseljuje« (ps 18, 9). »Ob njegovih dneh bo vzhajala pravica« (ps 71, 7), je prerokovano. Ob vseh grozečih nevarnostih, ob vseh vnebovpajočih krivicah, ki se Bogu in ljudem gode, ob vseh v obup pehajočih razmerah, Jezus še vedno enako suvereno in mirno iz Najsvetejšega zakramenta prestrašenim in zbeganim govori kakor apostolom po upostavitvi tega zakramenta: »Vase sree naj se ne bojite« (Jn 14, 1). »Na svetu čiste stiske imeli, zaupajte, jaz sem svet premagale« (Jn 16, 33). Zato pa se držimo trdno Jezusa, zmagovalca. Če se njega držimo, bomo vzdržali, ker ne bomo sami nosili teže dneva, ampak On z nami.

3. V presv. zakramentu je Bog med nami. Kralj ljubezni in miru — in njemu darujmo in posvetimo svojo ljubezen. V ljubezni njegovi zmagujemo.

Končni vzrok vse svetovne stiske naših dni je — pomanjkanje ljubezni. Kjer ni ljubezni, ni življenja, vlada smrt. V smrti, v propad drvi človeštvo brez ljubezni. Ljubezen je v Bogu in Bog je ljubezen. V presv. Reš. Telesu je ognjišče žive, neminljive ljubezni. Ljubiti moramo ljubezen božjo samo, potem bo ljubezen postala tudi vez med nami.

Iz presv. Rešnjega Telesa in Rešnje Krvī črpajmo ljubezen do Boga in ljubezen do bližnjega.

Globoki prepadi ločijo človeštvo danes v nasprotno si skupine. Pred nami zija socialni prepadi, ki so vprav dandanes posebno globoki, in ostro ločijo človeštvo v dva tabora. Vsak dan večja je armada obubožnih in brezposelnih, vsak dan večje število mladih delavoljnih rok in glav, ki zagrenjeni iščejo dela in realnega življenja. Prepadi pa se širi in poglablja. Nikogar ni, ki bi ga premostili. Z zunanjo silo se prepadi ne da premostiti. Edino ljubezen premosti vse prepade, edino ljubezen, ki iz presv. Evharistije izvira, bo zgradila most čez prepadi socialnih razlik in krivic. V Kristusu, ki se daje v hrano vsem dušam enako — bogatim in revnim, v Kristusu, ki za vse enako daruje v presv. daritvi, je točka, kjer se zblížajo in v ljubezni zvežejo kot bratje in sestre vsi ljudje. V Kristusu, v presv. Zakramentu med nami živčemo, smo vsi eno, kakor je on z Očetom eno (Jn 17, 21).

V naši domovini zija pa še globok prepadi verskega razkola. Zgodovinsko dejstvo je pred nami. Vzhodni kristjani, pravoslavni, so ločeni od središča Cerkve, ki je v nasledniku sv. Petra, od Kristusovega posravnjenega vrhovnega pastirja cele črede. Nismo krivi ne mi, ne oni. Krivda je drugod — a dejstvo je! Čez ta prepadi moramo

zgraditi most. Božja Previdnost je vprav nam naložila to prevažno nalogo. Kako, s čim bomo premostili stoletja obstoječi prepadi? Prepadi, ki še danes mnogi skušajo poglobiti in razširiti? Edino ljubezen ga bo premostila. Ljubezen, ki izhaja iz ognjišča presv. Evharistije. Če bomo mi prežeti ljubezni Jezusove, ki jo črpamo pri sv. maši in pri pogostem in vrednem svetem obhajilu — in če naš zgleđ in naša vnema v ljubezni užge naše ločene brate k enaki dejanski ljubezni do presv. Rešnjega Telesa, katerega tudi oni imajo a premalo poznajo, potem bo skupna ljubezen do Jezusa v presv. Evharistiji most, ki bo zvezal oba odtujena si bregova. Na tem mostu se bomo srečali in objeli v ljubezni Kristusovi in bo od tedaj ena čreda in en pastir. Katoličani Jugoslavije — kolikšna analoga od božje Previdnosti nam je nalo-

Škof dr. Rožman govori.

žena! Razumevajmo jo, vršimo jo v ljubezni Kristusovi, »ki vse upa, vse prenaša in nikoli ne mine« (1 Kor 13, 7, 8). Gospod Jezus, daj nam in našim ločenim bratom te ljubezni in uresniči med nami svojo poslednjo željo, da bi bili vsi eno.

Predragi! Zdaj bomo zapeli in molili svojo veroizpoved — potem pa bo Njegova Eminenca, odposlanec in zastopnik našega skupnega očeta in poglavarja, dvignil pri darovanju pateno s hostijo in kelih z vinom — tedaj pa tudi mi vsi darujmo z njim, da bo ena, samo skupna daritev iz stolišerih duš, darujmo Kralju resnice svojo vero, Kralju pravice svoje zaupanje, Kralju ljubezni svojo ljubezen — On pa nam bo dal v duše sebe, svojo ljubezen in svoj mir. V moči njegove ljubezni, v sladkosti njegovega miru, bomo v veri trdno stali, v zaupanju vztrajno hodili, v ljubezni končno zmagałi.

Amen.

Papežev blagoslov

Po svečani službi božji je kardinal dr. Hlond podelil blagoslov sv. Očeta vsem stotisočim klečečim vernikom.

Slavnostno zborovanje

Takoj po službi božji se je pričelo slavnostno zborovanje. Predsednik kongresnega odbora dr. Žitko je nato pozdravil:

»Vaša Eminenca! Gospod zastopnik Nj. Vel. kralja Petra II. in kraljevskega namestništva, g. divizijski general, gospoda predstavnik vlade, gospodje nadškofje in škofje, slavni zbor! Otvarjam drugo slavnostno zborovanje, posebej pozdravljam Vašo Eminenco kardinala-legata, Vas, g. divizijskega generala ter vaju g. minister

dr. Korošec in g. minister dr. Vrbanič. Pozdravljam vse druge visoke udeležence in vse vas vernike, ki ste prihтели na današnje veličastno zborovanje.«

Nato je govoril kot prvi slavnostni govornik dr. Janko Leskovar iz Maribora. Izvajal je:

Dr. Josip Leskovar

Ko je naš Zveličar čutil, da ni božja volja, da bi bil »šel ta kelih trpljenja mimo njega«, je zbral svoje učence k zadnji večerji in je ustanovil Zakrament sv. Rešnjega Telesa, ki je Jezusovo telo in njegova kri pod podobo kruha in vina ali sv. Evharistija.

božji zamisli najučinkovitejše socialno zdravilo za celotno človeško družbo.

V zgodovini človeštva še ni bila nikdar izgovorjena dalekosežnejša svetovno-politična modrost, kakor je beseda apostola narodov o enem telesu človeštva. Vsako človeško pleme, vsak narod in vsak rod, naj bo velik ali majhen, je ud po Kristusu odrešenega človeštva. Nikdar nismo tega bolj občutili kakor danes. Zato pa ne smemo pri vseh zmedah nikdar izgubiti izpred oči osnov krščanske svetovne politike. Pravična enakost in ljubeča medsebojna pomoč so zdravi temelji mednarodnega življenja. Dolžnost krščanskih narodov pa je, da po teh idejah delajo in jim pomagajo do zmage. Najmočnejša bramba proti novemu svetovnemu klanju je živa zavestnost krščanskih narodov, ki morajo vstati vedno kot en moč proti vsem zločinskim nakanam proti miru. Zato naj postane krščanska internacionala že enkrat dejstvo. Vojna je in ostane velika sramota z krščanske narode.

»Ljubite se med seboj«, to je najvišja oporoka Sina božjega. Zato nazaj k Kristusu, nazaj k ves svet obsegajoči evharistični mirovni ideji. V srcih poedincev in krščanske družbe naj zmaga, naj gospoduje in vlada evharistični Kralj. Le tako bo človeški duh našel tudi primerna sredstva miru, ki bodo omogočala trajno delovno in življenjsko skupnost vseh narodov, potem bodo vsi, ki se sedaj sovražijo, spet udje nerazdeljivega posvečenega telesa Kristusovega. Iz tega vidimo, da prejemanje sv. obhajila in daritev sv. maše nujno privede vse katoličane do edinosti. Vsi katoličani so udje Kristusovega telesa, Kristus naj bo glava in Kralj!

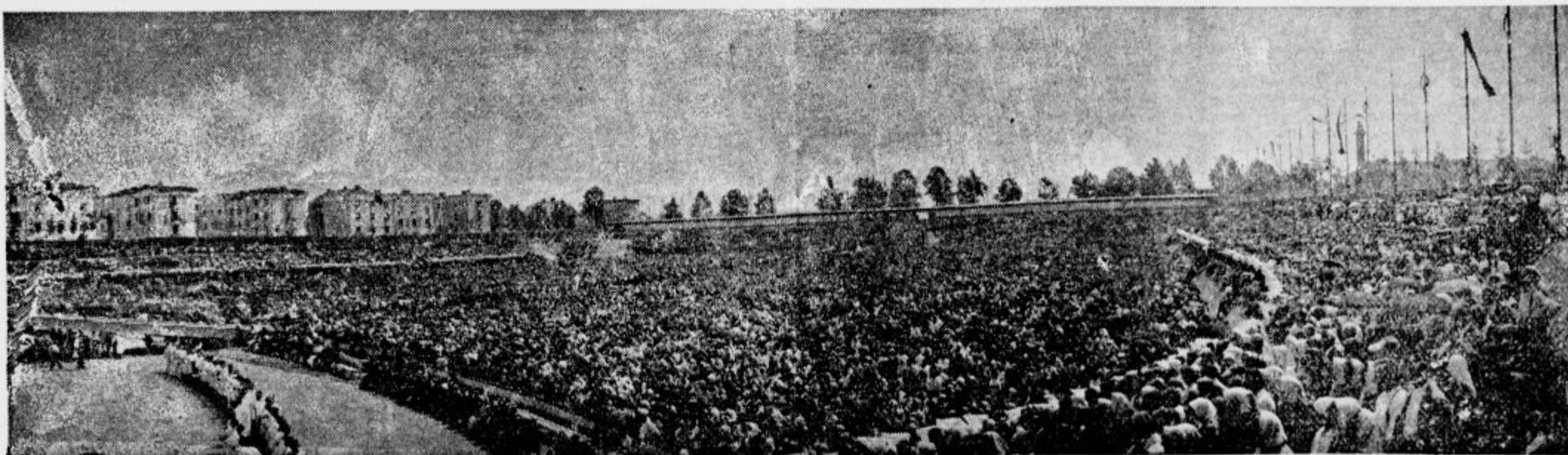
Sv. Evharistija pa ni samo zakrament ljubezni, bil naj bi tudi zakrament edinosti za vse človeštvo. »Sveti Oče, ohrani jih v svojem imenu, kakor si mi jih dal, da bodo eno, kakor sva midva«, tako je govoril Kristus po vzpostavitvi zakramenta sv. R. T. in je prosil s tem ne samo za apostole, ampak tudi za tiste, ki bodo po njih besedi v Njega verovali. Z zadnjo večerjo je bila torej združena tudi molitev za cerkveno edinost.

Vsa zgodovina Cerkve kaže, da je Cerkev možna in edina samo takrat, ko je živelo med udi Cerkve prepričanje, da je res sv. R. T. vez in podoba cerkvene edinosti, ter da vsi, ki smo deležni enega kruha, postanemo eno telo v Kristusu. Edino prepričanje, da more rešiti človeštvo propada samo češčenje sv. Evharistije, daje moč Cerkvi in vsem človeštvu.

Kraljevi zastopnik general Nedeljković na stadionski tribuni.

To prepričanje je tudi zbralo katolike Jugoslavije na evharističnem kongresu v Ljubljani. Kljub vsem navalom od vseh strani je v vseh časih vztrajal naš narod na svoji zemlji. »Vse je vihar razdeljal, a narod zmiral je stal.« Da je naš narod tako trdno stal in ohranil svojo bitnost in svojo kulturo, se ima v prvi vrsti zahvaliti svoji vdanosti do nau-

Dopoldanska molitev slovenskega naroda na kongresnem Stadiionu v nedeljo 30. junija

kov katoliške Cerkve in češčenja sv. R. T. Tu je črpal svojo moč, tu krepil svojo voljo in značaj.

V novejšem času se vrše novi napadi na bitnost našega naroda, prikriti, nevidni in neopaženi. Kakor pa smo bili v preteklosti, tako hočemo tudi v bodoče katoličani Jugoslavije ostati zvesti sinovi sv. Cerkve, tudi mi hočemo črpati vso svojo moč, modrost in vednost iz sv. Eucharistije.

Molili in delali bomo za edinstvo vseh kristjanov in vsega človeštva, toda nikdar ne bomo dopustili, da bi se pod tem ali kakršnimkoli drugim naslovom diralo v temeljne nauke naše vere. Pri tem pa bo vedno veljalo, da je in more ostati dober državljani samo tisti katoličan, ki je in bo ostal zvest svoji katoliški Cerkvi in njenim naukom!

Major Anton Metzger

Drugi slavnostni govornik g. major Anton Metzger iz Zagreba je temperamentno govoril v hrvatskem jeziku:

»Ti si Peter skala! Divne so besede, ki jih je izrekel Jezus Kristus o Presveti Eucharistiji in svoji navzočnosti v njej. Izpolnile pa so se tudi na sv. Petru in na njegovih naslednikih. Nepremično stoji ta skala v spremembah časa. Rimsko cesarstvo je v 300 letih zahtevalo 15 milijonov mučnikov, toda Petrova skala je ostala. Barbari uničujejo vse, papeštva pa niso mogli. Prav tako ga niso mogle uničiti borbe vladarjev srednjega veka. V to skalo se je zagnala reformacija, pa ji ni mogla do živoga. Napoleon je

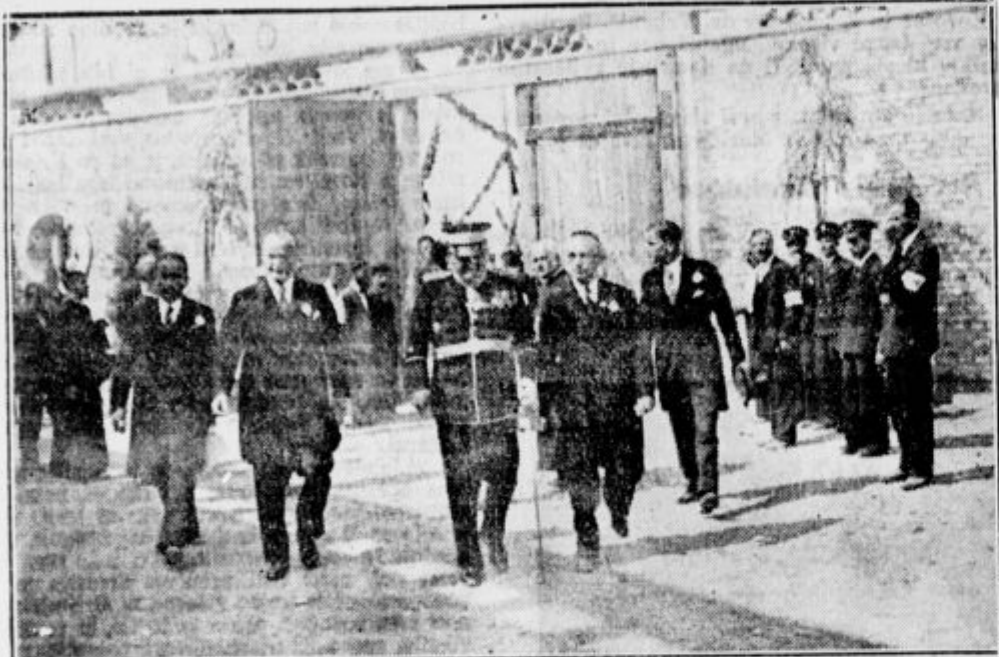
losti, v krivici in ponižanju.

In če prilika govori o razbojnikih, ali ni tudi pokazala jasno na še bolj nevarne razbojnike, ki prežijo na dušo. O teh pravi Jezus: Ne bojte se tistih, ki umore telo, duše pa ne morejo umoriti, bojte se marveč tistega, ki more dušo in telo pogubiti v pekel.« (Mt 10, 28.)

Veliko je dandanes razbojnikov, ki preže na dušo. Materijalistični svet se je zaklel, da pridobi zase mladino, da si s tem zagotovi kraljevanje v bodočnosti. Z vsemi sredstvi se je vrgel v boj, da dobi mladino: tisk, kino, gledališče, sport, materijalistična kultura — do skrajnosti racionaliziran aparat satanovih mrež.

Ali naj to mirno dopustimo? Tega ne smemo. Z istimi sredstvi, s katerimi hoče materijalistični svet mladino pogubiti, moramo reševati mlade duše za Kristusa. Če izpovedujemo Kristusov nauk ljubezni do bližnjega, moramo vse storiti, vse žrtvovati za katoliški tisk, katoliški film, katoliško gledališče, katoliško kulturo in katoliške mladinske organizacije. Mladina se nam smili, zato moramo v boj za lepo, čisto, v resnici srečno življenje katoliške mladine.

Če je pohiujanje po Kristusovem nauku tako velik greh, je na drugi strani prav tako velika dolžnost kršćanske ljubezni, da mladino pred razbojniki duš branimo in pohiujano mladino vodimo nazaj k Jezusu. Vsi ugovori proti temu padejo, kajti ljubezen do bližnjega pomeni aktivnost, pomoč in skrb. Če smo sami v boju z izkušnjami, nas to ne opravičuje, da bi drugim ne pomagali.

Zastopnik Nj. Vel. kralja Petra II. in Nj. kralj. vis. kneza-namestnika Pavla, divizijski general Nedeljković stopa v Stadion

izrekel krilatico o »zadnjem papežu Piju VII.«, toda Napoleon je šel, papeštvo je ostalo. V papeštvo se zaganjajo kapitalisti, masonerija, liberalci raznih barv, boljše viki, toda »ob tej pečini se bo zob časa zaman trudil.«

Papeštvo dobiva vse večjo avtoriteto, celo postaja edina avtoriteta, ki stoji nepremično kakor pečina v viharju, kakor trdna skala sredi modernih zablod, ki v množinah prilajajo, toda tudi »propadajo kakor milni mehurjci.«

Toda Peter je bil tudi vedno nepremagljiva skala in zaslomba našega naroda. Trdijo, da je rimsko-katoliška Cerkva protinarodna, toda celo sam sem nekoč pred 15 leti tako tudi javno govoril. Toda to ne drži. Naša najstarejša zgodovina, kakor jo je dogradil don Bulić in drugi, dokazuje, da je naš narod, element oplemeniten po katoličanstvu. Cerkve, krstilnice, spomeniki, slike, vse kaže hrvatsko cerkveno prosveto. Slovenci pa so v okviru katoliške Cerkve ohranili svojo narodno individualnost. Staroslovensko bogoslužje je še danes ponekod ohranjeno in danes je postal privilegij obrednika Hrvatov in Slovencev petje Pisma in Evangelija v narodnem jeziku.

Papeštvo je bilo tudi naša pomoč v času turskih bojev, ker smo bili predzid kršćanske kulture. Pa še poprej je »papeški delegat kronal kralja Zvonimira in papeštvo je podpiralo našo narodno jakost v času hrvatskih kraljev. Narodna moč je bila podpirana tudi začasa reformacije, ki so jo zahtevali madjarski velikaši. Ban Erdödy grmi v Požunu proti katoliški Cerkvi, toda hrvatski stanovci izjavljajo svoj »ne« in protestirajo proti temu, češ, dovolj je vode v Dravi. Savi in Kolpi, da potopi vse one, ki bi nam hoteli vzeti našo drago rimsko katoliško Cerkvo.

V času protikršćanskih napadov so bile organizirane brezbožniške in protibožje akcije, toda zopet se je izkazalo, da je papeštvo naša narodna moč.

V času protikršćanskih napadov so bile organizirane brezbožniške in protibožje akcije, toda zopet se je izkazalo, da je papeštvo naša narodna moč.

Dr. Basaj

Kajnov odgovor Gospodu: Ali sem mar varuh svojega brata? Se ponavlja skozi veke in še prav posebno v današnjem veku individualizma. Vsak zase! — to je geslo individualizma današnjih dni celo na verskem polju. Povsod vidimo le sebe, molimo je za sebe, za drugega nam ni mar.

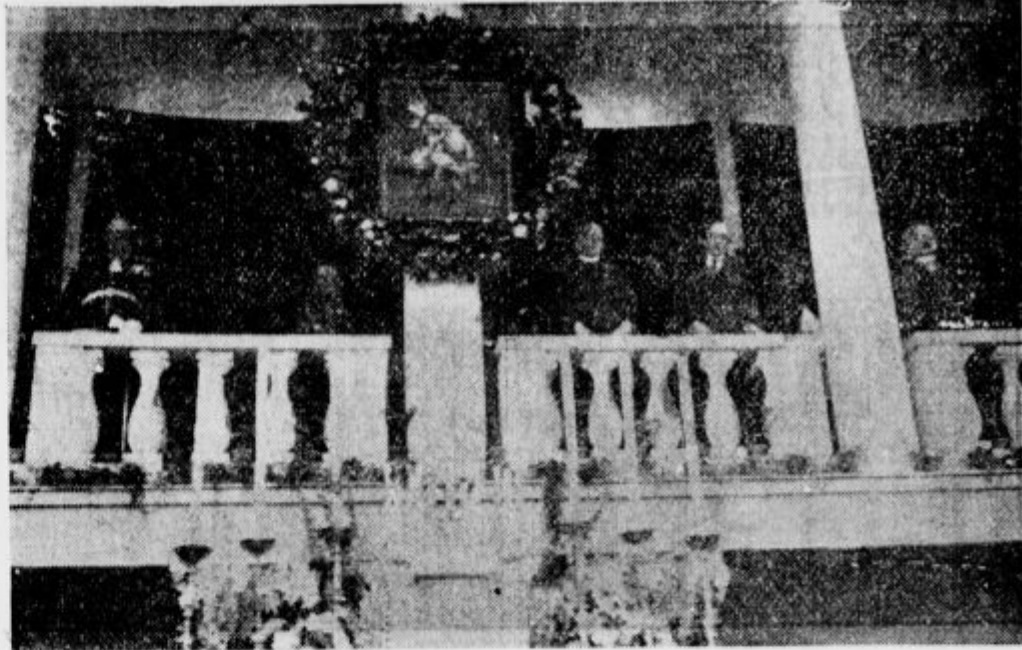
Kako je mogoče, da kot kristjani odgovarjamo Bogu in svoji vesti s Kajnovim odgovorom? Radi tega, ker premalo pomislimo, da individualizem in vera ne gresta skupaj. Individualizem je tako nasproten pravemu kršćanskemu duhu, kakor tema nasproti svetlobi in voda nasproti ognju. Individualizem je težka zmoza s hudimi posledicami v gospodarskem, družabnem in verskem življenju človeštva. V verskem življenju je povzročila strašno stisko duš in privedla do pravega modernega poganstva, ki naravnost zanika Kristusov nauk o ljubezni do bližnjega.

Človek, prežet z liberalnim mišljenjem, ne more razumeti, da bi se po dolžnosti moral brigati za versko življenje bližnjega in odklanja vsako odgovornost za njegovo dušo. Nemoderno se mu zdi, da bi v veku svobode vesti svaril grešnike, učil nevedne, svetoval dvomičevem, voljno trpel krivico in iz zra odpuštil žalilec.

V priliki o usmiljenem Samaritanu nam je Jezus nazorno pokazal, kdo je naš bližnji: kljub temu pa še vedno pojmujejo njegov nauk o ljubezni do bližnjega z materijelne strani. Iz prilike o Samaritanu pa ne sledi samo, da se moramo brigati za telesne stiske bližnjega, nego moramo izkazati usmiljenje še bolj onim, ki so v dušnih nadlogah: v grehu in nevednosti, v dvomih in za-

Skofje in nadškofje na tribuni.

Čudodelna podoba Marije Pomagaj na tribuni.

da bi hodili po njegovih stopinjah. Apostolat zgle-da, molitve in dela hočemo tudi mi vršiti, to je želja Kristusovega namestnika, svetega očeta, to je Katoliška akeija. V dnevih, ko nas je obiskala božja milost, ne bodimo kakor farizeji, ampak bodimo kakor apostoli in učenci Kristusovi. Sklenimo kakor oni tudi mi, da se bomo čim pogosteje krepčali s Kruhom močnih, da bomo v Jezusovi moči in ljubezni vršili apostolsko delo v Katoliški akeiji za zveličanje duš in za razširjenje Kristusovega kraljestva ljubezni, kakor poje naša himna: »Povsod Boga! Cerkev naj sveta v svobodi narode uči!«

Vse govore je občinstvo pogosto prekinjalo z burnim in navdušenim pritrdjevanjem.

Po končanem zborovanju so vsi cerkveni dostojanstveniki na čelu z Nj. Eminenco kardinalom-legatom Hlondom in civilni dostojanstveniki odšli po sredi arene proti glavnemu izhodu. Množica zborovalcev jim je prirejala navdušene ovacije, katerih so bili najbolj deležni kardinal legat Hlond, nadškof dr. Jeglič in notranji minister dr. Korošec.

Nato se je ogromna množica pričela počasi razhajati.

Slavnostni obed pri knezoškofu

V nedeljo opoldne ob pol 1 je bil v škofijski palači na čast visokim gostom prirejen slavnostni banket. Na častnem mestu je sedel papežev legat Nj. eminence kardinal Avgust Hlond s svojo suito, na desni in levi zraven njega pa so sedeli po vrsti: divizijski general Nedeljković, ki je zastopal Nj. Vel. kralja Petra II. in Nj. Vis. kneza-namestnika Pavla, msgr. Hermenegild Pellegri-netti, apostolski nuncij v Beogradu, dr. Anton Korošec, minister za notranje posle kot zastopnik vlade, dr. Dinko Puc, ban dravske banovine, dr. Vladimir Ravnihar, predsednik mestne občine, rektor S a m e c kot zastopnik Aleksandrove univerze v Ljubljani, ministrski svetnik dr. Milivoje Gavrilović kot zastopnik zunanjega ministra, generalni asistent p. Anton Prešeren, nečak nadškofa dr. B. Jegliča, kot zastopnik generala jezuitov, general p. Quenard kot zastopnik predsedstva permanentnega odbora svetovnih evharističnih kongresov, dr. Stanko Žitko, predsednik pripravljalnega odbora za ljubljanski evharistični kongres, in Mario Bochm glavni urednik vatikanskega glasila »L'Osservatore Romano«.

Zdravica škola dr. Rožmana

Ko so bili visoki gostje na banketu polno-številno zbrani, je papežev legat kardinal Avgusta Hlonda v imenu vseh prav prisrčno pozdravil dr. Gregorij Rožman. V svoji napitnici je poudarjal, da ima ljubljanska škofijska palača prvič redko čast, imeti pod svojo streho papežev legat. V isto hišo je bil leta 1782 gostoljubno sprejet papež Pij VI. Ljudje so takrat vso noč čakali prepeževnega blagoslova. Takrat papežu ni bilo dano, da bi mogel stanovati v škofiji. Danes pa so razen papeževnega legata tudi zastopniki vis. vlade našli v skromnem škofijskem dvorcu gostoljubno streho. Zastopstvo Nj. Vel. kralja se je na teh evharističnih slavnostih lahko prepričalo, da so Slovenci, ki so se v takšnem razveseljevanju številu udeležili kongresa, narod, ki ga je z ljubeznijo lahko vladati.

Nato je škof dr. Rožman napil Nj. Svetosti papežu Piju XI.

Zdravica kardinala-legata

Za to prisrčno škofovo dobrodošlico se je s prav takoprirčno zahvalil papežev legat kardinal Avgust Hlond.

Gospodje! Gospodu škofu, ki je za vse govoril in ki je tako lepo govoril, izrekam svojo najiskrenejšo zahvalo. Moja zahvala naj mu bo tem bolj dobrodošla, ker jo izrekam v imenu Nj. Svetosti, našega skupnega očeta papeža, ki ga tu zastopam. Zahvala velja njemu, ki je izrekel, potem ko je toliko stokal: »Coepit facere!« Vsi vemo, koliko truda je položil v svoje delo in kakšno breme odgovornosti si je naprtil na rame. Naj mu evharistični Bog vse to bogato poplača: »Ego ero merces tua, magna nimis!«

Zahvala pa velja tudi vsem drugim, ki so z njim sodelovali in se z njim trudili, tako predvsem članom episkopata, pripravljalnemu odboru v Ljubljani in njegovim sekcijam po vsej kraljevini.

Zahvalo izrekam v imenu sv. očeta tudi civil-

Nadškof dr. Anton Bon. Jeglič na Stadionu.

svojo željo za trajno prijateljstvo in prisrčno razmerje med Cerkvijo in državo, dvignem čašo in napijem na zdravje Njegovemu kraljevskemu Veličanstvu, kralju Petru in Njegovemu kraljevskemu Visočanstvu, knezu-namestniku Pavlu!

Kardinalove tople besede, ki jih je gladko spregovoril v naši materinščini, so globoko odjeknile v srcih vseh. Med prijetnim kramljanjem, v katerem so visoki gostje oživljali spomine na kongresne slavnosti v prvih dneh kongresa in vse vprek hvalili vzorno organizacijo in disciplino naših ljudi, je banket kaj hitro minil. Po zahvalni molitvi so visoki gostje počasi odhajali, da se pripravijo za popoldnevno procesijo.

Odlično oddajanje radio postaje Ljubljana

Radio postaja Ljubljana je v dneh kongresa oddajala vse važnejše točke programa. Priznati je treba z veliko pohvalnostjo, da je zlasti napovedovalec g. inž. Pengov pri tem storil mnogo več, kakor je od njega zahtevala sama služba. Z globokim notranjim razumevanjem je sledil dogodkom in jih plastično, nazorno, z iskreno mirnostjo in stvarnostjo razlagal v svet, tako, da so tudi vsi oni stotisoči, ki niso mogli osebno prisostvovati veličastnim dogodkom, mogli s pridom slediti najmočnejši manifestaciji, ki jo je kdaj naš narod doživel. Pa tudi oni, ki so z očmi gledali gibanje stotisočere množice, so na podlagi eksaktnih radioporočil mogli vse stvari bolje razumeti. Vsa čast g. inž. Pengovu, ki se je osebno največ trudil, da je radio-postaja v tako odlični meri izvršila svojo nalogo.

Stanovska zborovanja na kongresu

Zborovanje katehetov v Marijanišču

Kmalu po 10 se je napolnila zborovalna dvorana v Marijanišču s kateheti, ki so prišli z vseh krajev naše domovine ter razpravljali o svojih katehetskikh zadevah v duhu evharistične misli. Zborovanje je otvoril prof. dr. Kolarek iz Zagreba, ki je pozdravil prisrčno grško-katoliškega škofa Njaračija in želel katehetskemu zborovanju obilo uspeha. Prvi predavatelj, prof. dr. Markov iz Vazraždina je temeljito obravnaval vprašanje evharistične vzgoje naše mladine, ki je prav radi tega, ker je izpostavljena tolikim slabim vplivom svoje dobe, nujno potrebna globoke verske vzgoje, ki mora temeljiti na presveti Evharistiji. Njegov koreferent, prof. Bogović iz Maribora je orisal s samo njemu lastno temeljitostjo nemoč sodobne pedagogike, vzgojiti človeka v popoln značaj. Naspotno pa ima katoliški vzgojitelj mnogo sredstev, da odpomore tej moderni razvnanosti in med njimi je gotovo presveto Rešnje Telo tista skrivnost, ki more človeka povsem preroditi, kar kaže evharistično vzgojena mladina pri nas in po drugih deželah. Prav zato se mora katehet truditi, da reši mladino s presveto Evharistijo, ki naj tako postane centrum krščanske vzgoje. — Drugi predavatelj je bil katehet Zauček iz Kranja, ki je strokovno govoril o nazornem pouku pri sv. maši. Njegovo predavanje, ki so ga odlično izpopolnjevale tabele in skice na tabli, je bilo sprejeto z velikim odobravanjem. Splošna želja zborovalcev je bila, da predavatelj svoje predavanje obenem s skicami objavi v »Vzajemnosti«. Koreferent o. Tinodi iz Požege je v šaljivi obliki dopolnil predavanje kateheta Zaučka in nakazal mnogo praktičnih potoč, kako naj katehet nazorno pouči mladino o sveti maši, ki je osrednja skrivnost krščanstva in zato tudi katehetske vzgoje. Po predavanjih se je razvila živahna debata, posebno o drugem predavanju, pri kateri so zborovalci sklenili nekaj važnih smernic za delo katehetov, v posebnem oziru na evharistično vzgojo.

Profesor Kolarek je nato prečital resolucije, ki se nanašajo na evharistično vzgojo, na verouk na strokovnih šolah, na vprašanje učenikov in na stanovske katehetske zadeve. Po kratki debati so bile resolucije z odobravanjem sprejete. Predsednik je nato zaključil važno in zelo dobro uspešno zborovanje. Zborovalci so se nato zbrali pri prijateljskem obedu, ki ga jim je priredilo Ljubljansko katehetskó društvo, in ob tej priliki so bile izrečene napitnice od profesorja Pavlina, profesorja dr. Kolareka in prof. Höflerja, ki so vse izražale trdno voljo do najlepšega sodelovanja med slovenskimi in hrvatskimi kateheti.

Kmečki mošje

Zgodaj so se začeli v veliki dvorani hotela Union zbirati mošje iz vse Slovenije, ki so do 10.15 napolnili dvorano do zadnjega kotička. Tedaj je vstopil med silnim navdušenjem notranji minister g. dr. Anton Korošec. Prvo predavanje je imel g. župnik Fr. Zabret z naslovom: »Jaz sem trta, vi mladiki.« Drugi predavatelj je bil dr. Iv. Česnik: »Gospod, ali nisi na svoji njivi vsejal dobrega semena?« Tretji govor je imel g. Janko Stamberger iz Središča od Dravi: »Tisti, ki imajo opravilo pri oltarju, dobe svoj delež z oltarjem.« Po tem govoru so mošje položili slovesno obljubo in zaključili zborovanje s himno: Povsod Boga.

Kmečki fantje

Zborovanje v dvorani hotela Miklič je vodil Knific Joža, posestniški sin iz Mednega. Takoj po otvoritvi je pozdravil prevz. nadškofa dr. Ant. B. Jegliča, ki je obiskal zborovanje v spremstvu g. ravnatelja Jagodica. Navdušenjem ob prihodu sivolasega nadškofa se kar ni moglo poleči. Dvorana je bila nabito polna, tako da niti vsi zborovalci niso mogli v dvorano. V dvorani jih je bilo 850. Prvi je govoril kmečki fant Peterlin Lojze: »In jima je bil pokoren.« Po njegovem govoru je vstal prevz. g. nadškof in na zbrane fante naslovil nekaj očetovsko bodrilnih besed. In koncu jim je podelil svoj nadpastirski blagoslov. Drugi govornik je bil urednik g. Tersegav: »Kaj naj storim, da dosežem večno življenje?« Med njegovim govorom je prišel v spremstvu g. dr. Natlačen in Marka Kranja notranji minister g. dr. Ant. Korošec. Burno pozdravljen je bil od fantov navdušeno sprejet. Zadnji govor je imel g. župnik Tumpelj: »Glejte, kako ga je ljubil.« Fantje so izjavili, da so se jim na današnjem zborovanju zdeli najlepši trenutki takrat, ko sta prispela voditelja slovenskega naroda nadškof Jeglič in dr. Korošec.

Delavski mošje

Delavci so se le preradi zadržali na Stadionu, da vidijo edinstveni dogodek, ko je 26.000 otrok sprejelo skupno sv. obhajilo. Zato so na svoje stanovsko zborovanje v Mestnem domu prihajali le zelo počasi in se je zdelo, da zborovanja sploh ne bo. Toda naenkrat se jih je nabralo zelo lepo število tistih mladih in starih delavcev-apostolov, ki so hoteli prisesti, da bodo kongres zapustili s sklepom, da postanejo socialni apostoli med svojimi stanovskimi tovariši.

Prvi govor je imel g. kaplan Sladič iz D. M. v Polju. Izklesan govor, prednašan z velikim govorniškim zanosom o Kristusovem kraljestvu, ki ni od tega sveta in o Kristusu, kralju delovnih množic, za njim je govoril rudar Miloš Renko iz Trbovelj o »Daj nam danes naš vsakdanji kruh«. Prisrčen, iz prepričanega srca izhajajoč govor, obdan s tisto svežostjo, ki jo da v vsakdanja izkušnja v borbi za kruh. Govor delavca, ki je moral iti do delavskih sre.

Med njegovim govorom je prišlo presenečenje. Naenkrat se pojavi med delavci siloviti slovenski socialni nadpastir, nadškof dr. Jeglič, ki ga je med delavce pripeljal ravnatelj Jagodic. Nepopisno navdušenje, saj je bil nadškof Jeglič duhovni oče krščanskega delavskega gibanja v Sloveniji, in saj gredo prav od njega vse velike socialne iniciative v naši domovini.

Komaj se je prvo navdušenje poleglo, že je zopet vzklopelo novo, ko je vstopil v dvorano notranji minister g. dr. Anton Korošec s svojim spremstvom. Tako je dobilo zborovanje delavskih moš svoj simboličen zaključek, ko sta stala sredi njega oba preizkušena voditelja, ki sta četrti stoletja ustvarjala in vodila krščansko delavstvo, ž njim trpela, za njega zmagovala. Dvakrat simbolično tudi za namen te stanovske prireditve, ker je prisotnost nadškofa Jegliča in notranjega ministra dr. A. Korošca z živo sliko pokazala, kako edino je mogoče izpeljati pravo socialno reformo: pod vodstvom cerkve in njenih za to postavljenih vodij, ob tesnem sodelovanju državne oblasti, ki razumeva in spoštuje prvenstveno vlogo cerkve ter ji nudi pomoč vse svoje avtoritete. Nadškof Jeglič je imel delavstvu ganljiv nagovor, v katerem so zazvenele stare znane melodije njegovih

socialnih govorov: boj proti marksizmu, ker zanika Boga, Cerkev in družino. Prizor, ki ga naši delavski mošje ne bodo pozabili in ki bo med najlepšimi vtisi evharističnega kongresa.

Tretji referat je s tem izgubil svoj pomen, ker je našel svoj naravni zaključek v tem navdušenju okrog dveh velikih vodij, ki sta danes predstavljala Cerkev in državo in je moše pripravil, da so s ponosom kriknili svoj »Obljubini«, ko jim je bila prebrana končna zaobljuba.

Delavska mladina

V lepi in jako okusno okrašeni dvorani Okrožnega urada za zavarovanje delavcev je takoj po 10 delavska mladina napolnila obširno dvorano. Prvi govornik g. Andr. Krizman z Jesenice je v lepo zasnovanem govorniško izdelanem govoru razvijal misli o božjem Kruhu in o vsakdanjem kruhu, ki si ga delavec služi s svojimi rokami. Posrečeno je prepletal eno misel z drugo in kazal, kako naj bo tudi borba za vsakdanji kruh prežeta z etičnimi in moralnimi vidiki, ki jih krščanskemu delavcu narekuje krščanstvo. Drugi govornik g. Solar iz Kroke je v jako lepem govoru nanizal misli o delu in jih podkrepil z nazornimi citati iz svetega pisma. Na poslušalcih se je videlo, da so njegove misli padale na rodovitna tla, zlasti, ker jih je govoril delavec tovarišem delavcem. — Končno je dr. Ahčin v zaključnem govoru na konkretnih zgledih iz domačega in inozemskega delavskega gibanja osvetlil bistvo katoliške akcije med delavsko mladino. Zajel je iz psihološke strani nastrojenje delavskih mas in pri tem zlasti poudarjal ugoden trenutek, da v sedanjem momentu zastavi versko obnovitveni pokret med delavstvom, ki radi bankrota materialističnega marksizma, ki je desetletja gospodoval nad proletariatom, zopet nagnoske išče poti nazaj v očetovo hišo. — Mladina, ki je z velikim zanimanjem sledila izvajanjem govornikov, je vsakega posebej nagradila z živahnim aplavzom. Zborovanje je bilo zaključeno ob 212.

Zborovanje naših mater

Eno največjačastnejših zborovanj na današnjem evharističnem kongresu je bilo nedvomno zborovanje mater. Alojzijeviski vrt je napolnil do 1000 mater in žena, katerih število se je pa med predavanji pomnožilo še za več sto. Z veseljem smo opazili med to množico tudi slovenske matere iz naše Koroške, Primorske, Trsta itd. ter veliko število hrvatskih žena. Zborovanje je otvoril z molitvijo duhovni voditelj stolni kanonik dr. Klinar, nakar je predsednica zborovanja gospa Frančiška Brodarjeva predavala o ženi in materi. Drugo predavanje g. dr. Klinarja je bila namenjena materi, ki zajema vso moč materinstva in žrtve v presveti Evharistiji.

Med njegovim predavanjem je obiskal zborovanje gospod škof dr. Gregorij Rožman, ki so ga predsednica in zborovalke z največjo radostjo pozdravile. Tretje predavanje je imela ga. Asta dr. Basajeva, ki je razvijala misli o odnosu otroka do matere ter poudarjala zlasti krščansko vzgojo otrok. Predsednica zborovanja je nato posla prevzvišene, ki je ves čas vztrajal pri predavanjih, da sprejme zaobljubo mater, nakar je g. knezoškof počastil matere z lepimi božjimi besedami in sam prebral in sprejel slovesno zaobljubo. Ganljivo je bilo, ko se je javila neka žena, prava slovenska krščanska mati, ki je dala življenje 11 otrokom ter pripomnila: »Vendar sem doživela enkrat dan, ko me nekdo pohvali, ko mi sicer vsi govorijo, da sem neumna, ko imam toliko otrok!« Ze samo iz tega dejstva se vidi uspeh tega veličastnega zborovanja, ki ga je zaključila himna »Povsod Boga po naših družinah!«

Zborovanje kmečkih deklet

Na zborovanje kmetijskih deklet v Lichtenurnu se je zbralo na vrtu pred lepo okrašenim žolskim poslopjem krog 3—4000 deklet. Nekaj izmed teh tudi v narodnih nošah. Videti je bilo tudi nekaj učiteljic.

Po uvodnih besedah gđ. Capudrove so sledili govori gđ. Zelenikove, Nežke Anderlinje, Nato še gđ. Savlja in gđ. Capudrove. — Vsi so bili nadvse lepo zasnovani in so jih dekleta poslušala z velikim zanimanjem in pozornostjo.

Za sklep je prosila predsednica gđ. Capudrova navzočne zborovalke, da izreko slovesno obljubo, da bodo vse nauke, ki so jih sledile, tudi dejansko v življenju izpolnjevale, kar so vse tudi soglasno in z navdušenjem obljubile. Sledila je še molitev »Zdrava Marija« in pesem »Povsod Boga«, ki je tudi zaključila lepo uspešno zborovanje.

Izobraženci

so imeli svoje stanovsko zborovanje v dvorani Akademikega doma, ki so jo napolnili. Zborovanje je začel g. Kramberger iz Maribora s klicem: »Kristus kraljuje!« Nato je prvi govoril g. župnik Finžgar o svetopisemskem reku »Kako dolgo boste oklevali na dve strani?« G. dr. Deželič iz Zastrebja je imel hrvaški govor o svetopisemskem stavku: »Duh je, ki oživlja!« Urednik Fr. Kremžar je govoril o stavku: »Karkoli boš zavezal na zemlji, bo zavezano tudi v nebesih.« Po teh treh govorih, ki so jih vsi zelo pazljivo poslušali, je zastopnik knezoškofa g. župnik Finžgar prebral besedilo slovesne zaobljube. In zborovalci so na stavljenja vprašanja odgovarjali: »obljubljamo!« S pesmijo »Povsod Boga« je bilo to zborovanje končano.

Dr. Korošec prihaja na Stadion.

Da bi bila sreča Slovencev popolna...

Dr. Korošec med svojim ljudstvom

Ljubljana, dne 30. junija.

Evharistični kongres v Ljubljani je bil čisto verska prireditev in je to ostal do zadnjega svojega dejanja. Toda uprav v ta okvir verskih doživeti, ki jih je te dni imel slovenski narod, spada tudi triumfalni prihod med Slovence njegovega voditelja in ljubljence. Kongres bi ne bil to, kar je bil, če ne bi bil razglašen tisto globoko bolečino, ki jo je nosil dolga leta katoliški slovenski narod, ko je bil na zunaj samo nemica trpljenja svojega katoliškega voditelja dr. Antona Korošca. Toda božja previdnost je tako hotela, da je bil na kongresu, ko se je slovenski narod zbiral okrog presv. Rešnjega Telesa, odgnan tudi ta oblak in da je slovensko ljudstvo dobilo priložnost, da se razveseli prav do najglobljih globlin svojih sre. Njegova bolečina se je razpočila v viharju iskrenega veselja, s katerim je Slovenija tekla nasproti svojemu katoliškemu voditelju, ki se je po mračnih letih, ko je ves narod z njim trpel, veselo vrnil med njega kot zastopnik najvišje državne oblasti. Slovensko ljudstvo je to srečo zaslužilo in zato se ne čudimo, da mu jo je priredil Bog kot v zahvalo za toliko goreče molitve, ki jih je molilo za njega in za vsenarodno počaščenje sv. Rešnjega Telesa. Da bi ga videli, to slovensko ljudstvo, kako je vzklopilo, ko je svojega toliko preizkušenega voditelja opazilo v svoji sredi in to pri največjem verskem dejanju v svoji zgodovini, da bi ga videli, kako mu je vpilo svojo srečo po mestu, na Stadionu, ko se je v procesiji vračalo od evharističnih manifestacij, da bi videli tiste stotisoče belih robcev, ki so mu frfotali pozdrave slovenskega kat. ljudstva, ko se je pomikal ob desnici papeževnega legata skozi svoje ljudstvo, ki ga

je on pomagal ohraniti tako zavedno katoliškega! Morda je na vsakega izmed teh belih robcev, ki so trepetali nad Stadionom, kanila tudi solza veselja in sreče. Morda se je nad tem pogledom, ki ga še ni doživel slovenski katoliški mož, zarosilo tudi oko voditelja, ki je v veselju in v žalosti ostal zvest ob svojem ljudstvu, in je ob tem izbruhu srečnih stotisočih sre solnčni žarek pohitel nad vsem prestalim trpljenjem in ga izbrisal. Tako je bila pred stadionskim oltarjem prava slika slovenskega katoliškega naroda popolna: globoko sklonjen je stal pred sv. Rešnjim telesom in med njim ni manjkalo niti onega, ki ga ljubi, ni manjkalo onega, ki ga ljubi najbolj.

Dr. Anton Korošec

„Nad vse pričakovanje sijajno“

Ljubljana, 30. junija.

Notranji minister dr. Anton Korošec je dal ljubljanskemu dopisniku centralnega presbiterija po zaključku evharističnega kongresa to-le izjavo:

Evharistični kongres v Ljubljani je uspel nad vse pričakovanje sijajno. Udeležba je bila ogromna iz vse Jugoslavije, seveda največ iz Slovenije. Evharistični kongres je bil zamišljen kot verska manifestacija. Kongres je hotel to biti in nič drugega. V tem oziru je popolnoma dosegel svoj prvotni namen. Do incidenta, pa niti do najmanjšega nereda ni prišlo. Vsakdo se je trudil, da povečala te dneve. Zlasti Ljubljana pa je pripomogla svoje, da so ti dnevi tako lepo uspehi in da bodo ostali v spominu vsakemu, ki je videl ta kongres.

Minister dr. Vrbanič

„Mogočna katoliška zavest slovenskega naroda“

Tik pred odhodom belgrajskega brzovlaka ob 12.47 je naš poročevalec prosil g. min. dr. Vrbaniča za izjavo o utisih iz kongresa.

»Kaj naj vam povem? Prvorazredno. Vse — Navdušenje, potek, organizacija. Najbolj pa me je prevzela mogočna katoliška zavest slovenskega naroda.«

Nadškof dr. Jeglič

o kongresu

„Napišite, da je vse tako lepo...“

Po banketu se je našemu uredniku nudila redka prilika, da je v družbi z ravnateljem škofijske pisarne gosp. Jagodicem, ki je neutrujen v svojem delu za kongres in zato v polni meri za služi, da ga omenjamo na tem mestu, govoril s sivolasi jubilatant nadškofom dr. Jegličem. Na prošnjo našega urednika, naj mu dovoli kratek intervju, je Prevzvišeni z ljubeznivim nasmeškom odgovoril:

»Veste, sem že prestar, da bi mogel takole v naglici razgibati v sebi fantazijo in na dolgo in široko pripovedovati o svojih vtisih.«

»Tega tudi ne želimo, Prevzvišeni. Samo za kratko, povsem stvarno izjavo vas prosimo!« In je našemu sivolasemu jubilatantu zažarel v obeh svetlih ogenj navdušenja in besede, tako mehke in tople kakor olje, v katerem gori večna luč, so se mu izlile iz srca:

»Napišite, da sem nad vse srečen. Nekaj tako veličastnega in lepega, si ne bi mogel predstavljati nikoli. Vse to doživljam daleč presega moje pričakovanje. Napišite, da je vse tako lepo, tako čudovito lepo, da vam tega z besedami ne morem povedati in opisati.«

In se je z vedrim obrazom poslovil s s prošnjo koraki odkorakal po hodniku. Petinosemdeset let plodonosnega dela za naš narod je šlo mimo njega, v teh prekrasnih kongresnih dneh pa se je sivolasi jubilatant znova ves pomladil na zunaj in znotraj. Naj mu Bog, kateremu je posvetil vse svoje življenje, nakloni še več takih lepih in bogatih dni med nami!

Brez osake večje nesreče

Širijo se vesti o raznih strašnih nesrečah na evharističnem kongresu. Izrečno naglašamo, da ni bilo na kongresu nobenih težjih nesreč in da je stanje nekaterih redkih omedlelih ali slabotnih, ki so začasno morali še ostati v zdravniški oskrbi, popolnoma ugodno. Tudi v tem oziru se je kongres — hvala Bogu in Mariji Pomagaj — posrečil, k čemu je pripomogla tudi izvrstno organizirana zdravniška služba.

Kongresno rediteljstvo

Splošno pozornost vzbuja strumni nastop množevitnih rediteljev, ki z vzorno pridnostjo in prijaznostjo opravljajo težki posel. Reditelji imajo svojo »kasarno« v poslopu učiteljske in vse svoje delo organizirano po načelih najstrožje discipline. Včeraj zgodaj jutraj se je za reditelje na dvorišču učiteljske daroval sv. maša. Impozantna skupina 1200 rediteljev je ves čas božje službe mogočno spevala kongresne pesmi.

Ogromno delo so izvršili reditelji pri včerajšnji

mladinski prireditvi. Kdor je videl, kako odličen red je vladal na Stadionu, je moral res priznati resnost rediteljem, ki jih je bilo na Stadionu 700. Drugih 500 je vzorno oskrbovalo dohod in odhod mladine.

Kongres pozdravlja

KRIZEVCI

V duhu prisostvujemo današnji veličastni prslavi evharističnega božjega Kralja in pozdravljamo najpripranejši kongres ter prosimo Boga za čim večje sadove. — Stolni kapitelj, Krizevci.

RIM

Navdušeno pozdravljamo kongres in mu želimo obilo blagoslovov od evharističnega Odršenika za našo domovino. — Zavod svetega Jeronima.

Katehetsko zborovanje na evharističnem kongresu pozdravlja Oberski.

ZAGREB

Naj blagoslov božji spremlja delo kongresa. Kristusu Kralju slava in čast vekomaj! — Živko vič, dekan bogoslovnega vseučilišča.

ARGENTINA

Buenos Aires. Na južni zemeljski polobli živeli katoliški slovenski izseljenci se navdušeno pridružujemo drugemu jugoslovanskemu narodnemu evharističnemu kongresu v Ljubljani, želimo mu polnega uspeha, same kongresne dni pa bomo v duhu z vami združeni slovesno praznovali tudi mi — Josip Kastelic, izseljenski duhovnik.

CILE

Magallanes. Naša močna jugoslovanska kolonija v Magallanes (Chile) se bo 28., 29. in 30. junija skupaj z vami kar najbolj slovesno poklonila našemu evharističnemu Kralju Kristusu! Živel Kristus Kralji. Pozdravljena domovina! — Salezijanec Martin Miroša.

POZDRAV SLOVENCEV V CLEVELANDU

II. evharistični kongres za Jugostavijo!

Pozdravljeni!

Hozana! Pozdravljeni, zborovalci II. evharističnega kongresa! Pozdravljeni vsi visoki cerkveni dostojanstveniki: nadškofje in škofje, častita duhovščina! Pozdravljeni vsi visoki državni uradniki in pozdravljeni vsi bratje in sestre Jugoslavi! Pozdravljeni vsi, ki se zbirate v teh velikih dneh, ki so posvečeni Večnemu Kralju, Jezusu Kristusu, v presveti Evharistiji. Pozdravljeni! Tako vam kliče moji Slovenci, Jugoslavi iz naše metropole v Clevelandu, zbrani pri delu za postavitve spomenika našemu velikemu rojaku, v svetosti umrlemu škofu Ireneju Frideriku Baragi v »Jugoslovanskem kulturnem vrtu«, Narodnem parku v Clevelandu.

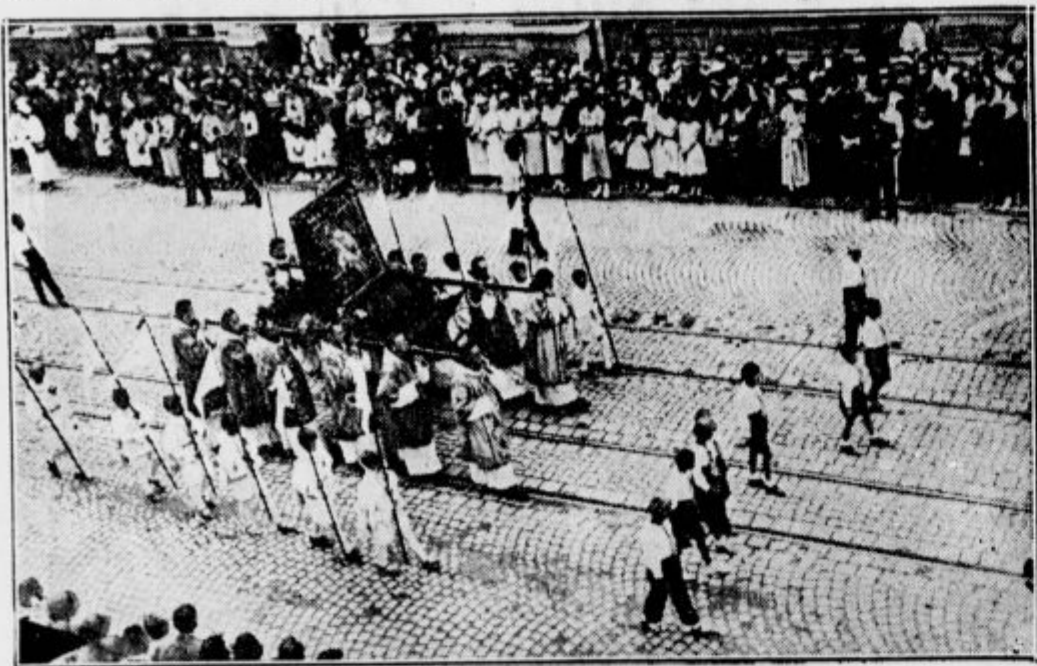
Zelo radi bi bili osebno navzoči z vami, a je nemogoče. Veliki Ocean nas loči. Toda v duhu smo z vami ter se z vami radujemo. Tem potom pa pooblašamo našega rojaka č. g. Rev. John J. Omana, župnika župnije sv. Lovrenca iz Clevelanda, ter naročamo in prosimo, da zastopajo tamkaj zgoraj označeno organizacijo »Jugoslovanskega kulturnega vrt« za postavitev spomenika škofu Baragi.

Zato, bratje in sestre, sprejmite naše prisrčne pozdrave in vam želimo obilo uspeha ob zborovanju evharističnega kongresa, Naj vas blagoslov Kristus in Devica Marija, varihinja našega naroda Kraljica z Brezij!

Cleveland, 18. junija 1935.

»Jugoslov. kulturni vrt« in »Baragov spomenik«.

Stotisoč vernikov v sklepni procesiji

Franciskani neso v procesiji brezjansko Marijo Pomagaj

Ljubljana, 30. junija.

Ako je bila snočnja procesija slovesno ogromna ter je imponirala tako po svoji veličini in z desetstisočnimi možmi in fanti, tako je danes prekosila popoldanska zaključna procesija iz mesta na Stadion. Bila je to procesija vsega slovenskega naroda in procesija mnogostevilnih zastopnikov hrvatskih katoličanov. Pa to ni bila samo procesija, to je bil veličasten manifestativen spreved, kakor ga zmorejmo le velika mesta v modernih časih pri večjih narodih in še tam po navadi s političnim pritiskom. Pri tem globoko verskem sprevedu pa si je najmanj 100.000 ljudi dalo pred glavnim mestom slovenskega naroda globok dušek svoji verski navdušenosti, svoji želji po čim bolj javni manifestaciji svojega katoliškega verskega nazora. Ni bila to kakšna komandirana in s silo prirejena množica v Ljubljano, saj ljudi, ki so po veliki večini prišli le z malimi sredstvi od daleč v glavno mesto Slovenije, ni treba siliti, da sodelujejo pri največjem prazniku, kar jih je doživela Ljubljana in sploh kar so jih doživela slovenska tla. Še do snoči bi morda snočnja procesija veljala za največjo sprevedno manifestacijo na slovenskih tleh, toda današnja popoldanska je po ogromnosti in živahnosti daleč nadkrilila.

Ob 3 popoldne so se pričele pomikati ogromne množice izpred stolnice in s petih glavnih zbirališč ter nekaterih manjših proti Dunajski cesti. Ko pa je zadnji udeleženec dospel na Stadion, je bila že 6. ura. Ves ogromni spreved je kljub najlepši disciplini

procesije je korakal dobro uro za Najsvetejšim na Stadion.

Pri sicer tako izključno verski manifestaciji, kakor je bila današnja procesija popoldne, je bilo le presenetljivo, kako so desetstisoči in desetstisoči vdano prepevali evharistične in Marijine pesmi ter vneto molili.

Vso veličastno procesijo je otvorila zastava Prosvetne zveze. Zastavo je spremljala fanfara šestih fantov v narodnih nošah ter drugi fantje in žene v narodnih nošah. Sledila je godba »Sloga«, nato mali križarji v lepih razporedih z okoli 30 zastavicami in

Skupina narodnih noš v procesiji

znaki. Nato Poselska zveza s praporom in venci, šentjakovski stolni Marijin vrtec z 8 prapori, nakar je neslo 12 franciskanskih duhovnikov v ornatih v častnem spremstvu otrok brezjansko Mater božjo. Sledili so zopet križarji z 18 zastavicami in drugi del Klaric z 8 prapori. Sledila je kranjska dekanija, v njej 200 narodnih noš, po večini gorenjskih, med temi pa tudi 5 Belokranjcev.

Nadse častno je bila zastopana belgrajska škofija predvsem s slovenskimi dekleti, ki so žrtvovala morda zadnje prihranke, da so prihiteli na to versko manifestacijo. Celo iz Niša so bili zastopani Slovenci z zastavami. Imponirali so Hrvatje iz vseh hrvatskih škofij po svojem enotnem nastopu z oznakami škofij in zastavami. Trije momeci v dubrovniški narodni noši so nesli prapor svoje cerkvene organizacije. Omeniti moramo prekrasne narodne noše slavonskih deklet.

Strnjeno so nastopili verniki lavantinske škofije, od katerih so bile zastopane vse dekanije. Vse dekanije so nastopile z mnogimi prapori svojih cerkvenih kongregacij in organizacij. Mogočen je bil nastop mesta Maribora samega, enako mest Celja in Ptuja, pa tudi posameznih okolišev in dekanij. Pri celjski skupini moramo omenjati, da je nastopilo več deklet v prastari savinjski narodni noši, ki se bistveno razlikuje od gorenjske, ki pa je prav tako slovenska kakor gorenjska, ki je pa že vsaj 100 let ni bilo v javnih nastopih. Evharistični kongres je izkopal tudi to narodno nošo. Vrlo je nastopila konjska godba v svoji skupini.

Mogočne verske manifestacije so se udeležili tudi rudarji. Pri trboveljski skupini, ki je šla z lavantinsko škofijo, je šla s staro rudarsko zastavo večja skupina uniformiranih rudarjev in vzorna ter močna rudarska godba. Za njo duhovščina laškega okraja. Sledile so druge lavantinske dekanije s številnimi prapori. Koroške Slovence, ki so na

srečo še v Jugoslaviji, so zastopale skupine Mežiške dolina, Dravograd in druge. V sprevedu lavantinske škofije so bili številni Zastavci, prebivalci Ptujkega polja, Obdravci, verniki s Halozi in s Slovenskih gor, izpod Uršlje gore, iz Saleške doline, iz krajev proti hrvatski meji, sploh od povsod.

Zaključno skupino spreveda lavantinske škofije — mnoge posamezne skupine z zastavami in godbami iz lavantinske škofije so se namreč priključile delu spreveda za Najsvetejšim — pa je tvorila enotna in močna skupina Slovenske Krajinne z zastavami in z godbo. Med številno duhovščino Slovenske Krajinne se je markantno odražala postava sivolasnega voditelja župnika g. Klekla.

Sledila je ljubljanska škofija. Mogočno je nastopila Ljubljana in s tem dokazala, da je vredna biti kraj letošnje vsekatoliške slavnosti v Jugoslaviji. Ljubljanska skupina je bila največja v sprevedu med posameznimi skupinami in ako jo je katera skupina po številu in mogočnosti prekosila, jo je prekosila k večjemu le skupina ljubljanske okolice. Zopet bo najbrže pod resnico, ako cenimo število vseh ljubljanskih udeležencev na vsaj 10.000 in število udeležencev iz ljubljanske okolice tudi na 10.000. Sploh pa sta bili obe skupini precej pomešani med seboj. V sprevedu so šle ljubljanske cerkvene kongregacije in organizacije s svojimi zastavami, mladina, otroški vrtec, klarice, križarji itd. Skupno so korakali vsi ljubljanski župniki. Samo Ljubljana je dala k skupini narodnih noš okoli 200 avb, okoli 50 peč, istrskih, goriških in tržaških noš pa je bilo okoli 30. Sledila je dolga vrsta društev. Pohvalno moramo omenjati razne godbe kakor godbo iz Device Marije v Polju, ki je sodelovala pri mestni skupini ter godbo z Rakovnika.

Pri skupini ljubljanske okolice moramo omenjati predvsem originalno misel, ki so jo izvedle deklice. Nesle so namreč križ obdan v obliki stožca z belimi trakovi. Impozantna je bila pri ljubljanski okolici skupina okoli 3000 mož, ki je vneto molila in prepevala. Mimo drugih moramo omeniti dve skupini viške godbe. Še močnejša kakor udeležba narodnih noš pri Ljubljani, je bila pri ljubljanski

Kardinal-legat Hlond na stadijski tribuni

Jarcem in z vsem občinskim svetom. Sledila so zastopstva vseh uradov in organizacij, ki so že dopoldne bile zastopane na stadijski slavnosti. Z močno delegacijo je bilo posebej zastopana Zbornica za TOL s predsednikom g. Jelačinom, s podpredsedniki in svetovalci. Za zastopnike je korakal močan častniški zbor, v katerem so bili vsi višji častniki ljubljanski. Sledile so v številnih vrstah redovnice uršulinskega, usmiljenkega, žolskega in drugih ženskih redov. Nato so se zopet razvrstile pod vodstvom svojih zastav, svoje duhovščine in ob veliki udeležbi ženskih in moških narodnih noš razne druge dekanije, kakor Vrhnika, nova kamniška skupina. Novo mesto, posamezne skupine iz kranjske dekanije, ribniške dekanije, Leskovec, Zužemberk, Litija, Škofja Loka, pa zopet tudi posamezne štajerske skupine. Tudi v tem delu spreveda je bilo mnogo godb.

Za organiziranimi skupinami je šlo še veliko število neorganiziranih vernikov. Poudariti pa moramo, da je bilo mnogo skupin in še večje število neorganiziranih vernikov skoraj primoranih, da se tega veličastnega spreveda ne udeležijo, ker je bilo fizično nemogoče. Saj, ko so prihajale zadnje skupine na Stadion, so bile litanije že skoraj končane. Približno pa moramo računati, da je šlo v sprevedu okoli 40 godb, okoli 3000 zastav in okoli 7000 mladine v slavnostnih oblekah. Število narodnih noš je bilo tako ogromno, da Ljubljana tudi še nikoli pri nobeni slavnosti ni videla tako bogate in pestre zbirke narodnih noš. Slovenska narodna noša postaja zopet lastnina naših širokih ljudskih plasti za slovesne dni.

Današnji fantje in dekleta, današnja mladina, ki se je udeležila tega veličastnega spreveda, bo še čez desetletja morda pripovedovala mlajšemu rodu o tej manifestaciji, ki bi se nam zdelo pravljica, ako ne bi pri njej sodelovalo aktivno vsaj 100.000 ljudi in ako ne bi po vsem mestu tvorilo mogočen špalir kakih 50.000 oseb. Resnično ni bilo še v zgodovini Ljubljane kaj tako mogočnega.

Hvala samarijancem

Naval tako ogromnih množic na razmeroma stisnjene ljubljanske ulice ali celo na Stadion, kjer je bilo naračunanih na vsak kvadratni meter 5 oseb, da bi spravili vse udeležence na velike skupne manifestacije, je sam po sebi težak tehničen problem. Toda ima še druga ozadja, ki jih bežeče oko kongresista navadno ne vidi. Šele na Stadionu smo opazili, kaj pomenijo zastave z Rdečim križem, ki so vibrirale na vseh večjih križiških mesta in okrog in okrog stadijske arene. Treba je misliti na zdravje udeležencev in biti pripravljen na neugode, ki so pri tolikih masah ljudi, ki so od daleč prišle, so se površno prehranjevale, malo ali pa nič spale in morale biti dolge in dolge ure pribite na mesta, na katera je pripelalo še žareče sonce, neizbežno. Toda naša bolničarska služba je bila tako krasno urejena, požrtvovalnost zdravnikov, strežnic in strežnikov tako vzgledna in junaška, da se ji je treba javno zahvaliti in jo postaviti za vzor slovenskemu narodu. Ni mogoče naštevati posameznih imen, niti skupin, ki so sodelovale pri tem strašno napornem samaritanskem delu, ker so drug z drugim tekmovali, in to cele dneve in noči, da bi stali udeležencem na strani. Bolniška služba je brez dvoma med najsvetlejšimi točkami evharističnega kongresa tako po njeni vzorni tehnični organizaciji, kakor po nadležnosti in heroični požrtvovalnosti vseh njenih članov. Kako brez skrbi so bolničarjem izročile matere svoje otroke, kako skrbno so vsi kot orli varovali te male častivce sv. Rešnjega Telesa. Kako neprestano so bili na straži pri vseh prireditvah, to ve le tisti, ki jih je gledal pri delu. Le tako je bilo mogoče, da se na tem sestanku stotisočev ob neznosni vročini ni zgodilo nobenih večjih nezdod, tiste male slabosti, ki so nastopile tu in tam, pa so bolničarji takoj opazili in jim nemudoma prišli na pomoč. Samaritanom kongresa se vse slovensko ljudstvo, ki jim je zaupalo svoje zdravje, prav od srca zahvaljuje za ljubezen, s katero so mu stregli in ki je doprinesla, da se s tako velikanskega in napornega kongresa slovenski narod vrata domov telesno zdrav, kot je prišel

Zastopnik kralja general Nedeljković, notranji minister dr. Korošec, ban dr. Puc in drugi dostojanstveniki stopajo v procesiji za sv. Rešnjim Telesom

množice in najboljši skrbi rediteljev trajal torej kar tri ure, pa čeprav so množice skoraj ves čas pred Najsvetejšim, torej pretežno del spreveda, strnjeno korakale v šestostopih. Za Najsvetejšim pa so šli odlični zastopniki, častniški zbor in redovne sestre, takoj nato pa je ljudstvo, ki se je hotelo uvrstiti v to veličastno versko manifestacijo, zgrnilo v spreved v dvanajstostope, tako da je tesno zadevalo ob gosti špalir vsega prebivalstva. In še ta prenatrpani del

Duhovščina v procesiji

Papežev legat pozdravlja množice ljudstva. Na njegovi levi zastopnik kralja gen. Nedeljković.

François Mauriac:

Skrivnost velikega četrtka

In ker je dandanes še vedno premalo takih duš, ki bi doumele besede: »Pridite k meni vsi, ki ste obteženi« — zato naj se vsakdo zaveda, ko stopa k mizi Gospodovi, da je predstavniki vseh, ki so mu dragi in ki jih je kdaj ljubil, naj bodo živi ali mrtvi. Kadar pride Bog v naše srce, ne najde v njem le nas samih. Vsi naši sorodniki se lahko v vicah okoristijo z milostjo, ki je v vsem izobilju deležen njih še živeči sorodnik, ki moli zanje. Na nje moramo misliti predvsem. Potem pa tudi na prijatelje, ki so v svojem grehu, v svoji mlačnosti, nevednosti in nevernosti zašli daleč od Pravira resnice; dalje na vse tiste, ki so nam storili kaj dobrega, in na tiste, ki so nam storili kaj zalega. Na vse te mislimo s toplim čuvstvom, v presrečnem, neizraznem trenotju sv. obhajila.

Ce sv. Euharistija spleta vezi med nami in takšnimi zablodelimi dušami, koliko bolj tesno nas združuje in spaja z našimi brati in sestrami? »Ker uživamo le en kruh,« piše sv. Pavel, »svo vsi skupaj eno samo telo, čeprav nas je več, kajti vsi smo deležni enega samega kruha.«

Ljudje, ki žive samosvoje življenje, ljudje, ki žde v svojih kabinetih, ki kot črvi rijejo po knjigah in žive od dejanstvenosti same — v mislih imamo umetnike in pisatelje — ti ljudje bi predvsem morali stopiti v dolge vrste euharističnega kruha lačnih, ki se v brezkončni procesiji vijo proti angeljski mizi. Dobili bi zopet stik z maso, bili bi povezani z drugimi, ne bili bi več ločeni udje cerkvene telesa. »Kadar me premaga blaga dobrotost mojega srca,« je dejal Kristus sv. Gertrudi, »kadar se v zakramentu življenja sklonim k duši, ki je brez smrtnega greha, tedaj občutijo to mojo dobroto vsi, ki so v nebesih, na zemlji in v vicah.«

V trenotju sv. obhajila se razblinijo v nič vse grozne in trajne slutnje o predestinaciji. Zakaj takrat srce jasno začuti, da je Bog ljubezen. Tedaj človeku duša vztrepeče, kajli iznenada zasliši glas od smrti vstalega Kristusa: »Jaz sem, ne bojte se;« tako je moj patron sv. Frančišek Saleški nekoč, ko mu je srce stiskala največja tesnoba in strah, zašle od Kristusa te le tolažilne, nepozabne besede: »Glorificatio nominis mei, qui non est damnator, sed Jesus. Jaz sem tisti, ki obsoja; ime mi je Jezus.«

Toda vprav na veliki četrtki naj bi se malo srčni zopet opogumili in dobili zaupanje vase in v Boga, vero v Njegovo ljubezen do njih. Bilo je neki veliki četrtki. Pri hvalnicah so pravkar zapeli antifono »Oblatus est, quia Ipse voluit« — »Darovan je bil, ker je sam hotel.« Tedaj je spregovoril Gospod sveti Gertrudi: »Ce veruješ, da sem bil darovan na križu, ker sem sam hotel, tedaj moraš tudi trdno verovati, da se še vedno želim darovati vsak dan za vsakega grešnika z isto ljubeznijo, kakor sem se žrtvoval v rešenju vsakega sveta. Zato mora vsakdo, pa naj ga teže še tako veliki grehi, upati, da mu bo odpušeno radi daritve mojega Trpljenja in moje smrti. Kajti ni ga na svetu uspešnejšega sredstva proti grehu, kakor je ljubeč spomin na moje Trpljenje...«

So. Rešnje Telo in Marija

Med smrtnim bojem Jezusovim sem uzrla presveto Devico potrojo od žalosti in tesnobe v hiši Marije, Markove matere... Cesto je izgubila zavest, ker je videla svojega Sina, kako se je boril s smrtjo. Poslala je že sle, da bi ji poročali o Njem. A ni mogla čakati, da bi se vrnil, in je vsa nemirna odšla z Magdalenom in Salomo do doline Jozafatske. Zagnjena je bila v pajčolan in je pogosto stegovala roko proti Oljski gori, kajti v duhu je videla Jezusa v potokih krvavega potu. In zdelo se je, da hoče s svojimi razprostrtimi rokami obrisati obraz svojemu Sinu. Videla sem, kako je njena dušna bol odjeknila pri Jezusu, ki je tudi mislil nanjo in jo je pogledal, kakor da išče pri njej pomoči.

(Ana-Katarina Emmerich)
Bridko trpljenje N. G. J. Kr.

Sv. Frančišek Asiški je ljubil Francijo, ker so tam bolj kot kje drugje na svetu, častili sv. Euharistijo. Čudovito je to, da so ljudje Euharistijo od stoletja do stoletja vedno bolj častili, čeprav je vera pešala. Kristusovo euharistično življenje se je dandanašnji prav tako bohotno razvilo po vsem svetu kakor njegovo življenje nekoč v Sveti deželi. Jezus je zagledal luč sveta v zakotni, borni delavnici. A polagoma je rasla njegova slava in je slednjež zrasla do brezkončnosti. Prav tako je bilo s sv. Euharistijo. Prvi kristjani so se krepčili s kruhom življenja — a le v katakombah. In dandanašnji?!

A naj si bo sv. hostija še tako skrita in neznanatna, vendar je žarišče vsake tudi najbornejše cerkvice in nje osrčje. Ni treba, da done s kore pesmi in orglje, ni treba, da bi oltar žarel v luči, brez vsega tega lahko z gotovostjo rečemo: »Kristus je tu v sv. hostiji!« Večna luč nam njegovo priščujočnost samo potrjuje, zakaj ne skromni plamenček je komaj viden, da bi kaj glasneje pričal. Razkošna svetišča tistih, ki ne verujejo v pravo priščujočnost Kristusovo v sv. hostiji, so kakor telesa brez duše — kakor mrtvašnice. — Iz tega razkošja veje tožen klic Magdalenin: »Odnosi! so Gospoda, in ne vemo, kam so ga položili!« Kakšna otožnost in žalost polje po takih cerkvah, zlasti še, če so bile kdaj katoliške. Podobno so zapčatenim grobovom ki so prazni. Pred njih zaprtimi vrati ti zamre vsako upanje.

Katoliška cerkev je vedno odprta — kakor bo srce Zveličarjevo odprto na veke.

»Corpus Christi...« »Telo Kristusovo!« »Rojen iz Marije Device!« V tem je najpoglavnejši vzrok, zakaj je češčenje sv. Euharistije neločljivo združeno s češčenjem Marije, ki ga pa seveda ne dosega, a ga še manj presega. Nikakor ne moremo odtrgati matere od sina. Lourdes na primer je nedvomno kraj, ki mu na svetu ni sličnega, kar zadeva češčenje Euharistije. Tam je Kristus v Euharistiji najbolj na vsem svetu slavljen in češčen. Drugovercem seveda ne gre v glavo, kako da Marijo na tej božji poti tako visoko dvigujejo, na piedestal, ki se jim jim ne zdi primeren.

Lourdes je edini kraj na vsem svetu, kjer Kristus zastir s podobno sv. hostije »hodi okrog« skozi množice bolnikov, ki ga oblegajo, kakor so ga oblegali njega v Palestini. Njegova Mati prosi za njih shirana telesa in za njih duše, a ozdravi jih On! Euharistična procesija se v Lourdes-u začne pri Votlini. To naj bi pomenilo, da nam je Marija dala Jezusa. Na Golgoti je ostala pod Križem svojega Sina, ki je bil na smrt obsojen. Tu stoji ob strani Kralju večne slave.

Kam se je Marija zatekla v noči na veliki četrtki? Je li vedela, kaj se plete? Je li vedela, da je sedaj prišla ura, da se zruši nanjo, kar je že leta in leta pričakovala? Ko bi bila Mati pri njem, bi Sin svoje zapuščeno ne bil mogel tako občutiti. Komaj bi bil čutil izdajniški poljub Judov. Da je bila Marija navzoča, bi ga spremila na vrh Gesemani. Bedela bi bila z njim. Tedaj ga zaspanost učencev ne bi bila tako hudo zadel. Tedaj ne bi bil več tam, ko je bilo treba vzeti nase grehe sveta. Mati bi bila obrisala krvavi pot svojemu Sinu s čela. Tedaj Kristus ne bi bil mogel izpiti čaše do dna.

Marija je v strašni drami na Kalvariji nastopila šele tedaj, ko je bil njen Sin že križan, ko je visel med nebom in zemljo in ni mogel dobiti od Nje nobene pomoči več. Njene roke ga niso mogle več doseči. Morda pa so bile njegove noge tako nizko pribite na križ, da jih je Marija lahko poljubila.

Pač pa nas Dela apostolov (I. 14) povedejo v dvorano zadnje večerje, kjer vidimo Marijo, kako sedi sredi apostolov. Nadalje čitamo istotam (Apd. III, 42), da so se novi učenci prav pogosto udeleževali lomljenja kruha in molitev. To je za nas zelo tolažilno, če pomislimo, kako brezmejno veselje in radost je bila za Marijo sv. Euharistija. Bila je Marija edina mati, ki ji je bilo dano, da je vdrugič nosila svojega Sina. Kdo si je drznil primerjati navzočnost Kristusovo v telesu Device Marije z njegovo navzočnostjo v srcu vernika, ki hodi k sv. obhajilu? Ko je sv. Gertruda nekoč hotela sprejeti sv. hostijo, je vprašala Kristusa: »Gospod, kakšno milost mi boš danes naklonil?«, ji je odgovoril Jezus: »Dati ti hočem vse svoje bistvo in svojo božjo moč, kakor sem nekoč podelil isto milost svoji Materi, prečisti Devici.«

Euharistična gostinja, kamor nas vabi Marija, da bi delili z njo njeno veselje, se vrši vsako jutro. Vedno je pognjena miza, vedno je pripravljen kruh! Z vsakim svetim obhajilom je vernik bliže večnosti. Če si na tej svoji poti počije, tedaj je Jezus takoj pri njem, da mu da nove moči in mu vlje poguma. Toda pazimo, da ne bomo presledki med temi počivališči predolgotrajni! Kajti še preden ugasne v našem srcu milost sv. obhajila, še preden nam nje tišina in pokoj skali objestnost naše narave in hrup sveta, že nas mora ogreti in nam zasijati žar novega sv. obhajila. Med dvema obhajiloma ne sme zazijati tema, v kateri zle sile tako zahrbtno delujejo. Ničesar se nam ni bati, če stoji Kristus ob naši poti kakor živa meja. Komaj ga utegnemo izgubiti, že ga zopet najdemo.

Neki novodoben paganski pesnik je modroval, da Bog dovoljuje človeku, da prerage vse vezi in prestopi vse meje. Kako težko je zlorabljati sv. obhajilo s prekomernostjo? Saj se ne zahteva drugega kot svatovski oblačilo, to se pravi: posvečujoča milost in velika ljubezen, če hočeš stopiti k mizi Gospodovi. A euharistično življenje oblikuje naše življenje, tudi če živimo v svetu. Za nas je zdaj vse važno in pomembno. Vsaka leniva misel, vsaka predolgotrajna zabava zmanjšuje takorekoč našo euharistično kapaciteto. Recimo, da smo bili na kaki svetni prireditvi, kjer nismo ničesar drugega zagrešili, kakor da smo se raztresli. Pa že čutimo, da se ne bomo smeli približati mizi Gospodovi! Kako važen zmisel besede, »raztresiti se«, zabavati se, se nam odkrije ob tem! Kajti ta raztresamo, razsipavamo bogate zaklade. Vse naše bistvo, ki ga je Euharistija preustvarila, nam svet skoro nepoazeno preobrazi in izpridi. Zgodi se včasih, da je veren človek nezadovoljen s samim seboj in ves nemiren. Sprašuje se, kaj bi to utegnilo biti, pa si ne more ničesar določnega očitati. Vendar pa si ne dvomi, da je nekaj izgubil. Euharistija prenela vse naše življenje in ga priteguje v svoje objemce. Kdor se ne zapre v samostanske zidove, ta doživlja v svoji notranjosti borbo med euharistično tišino in mirom in med živčnim vrvežem, besedenjem in smeom življenja. »Ni dovoljeno preveč govoriti,« je rečeno že v pravilih sv. Benedikta. »Nikakor ne govori praznih besedi, ki zbujajo le smeh.« Nikakor se ne sme predolgo in se ne krohoči.

Kar velja za redovnika, velja tudi za navadnega laika. Tudi verne ljudi, ki žive v svetu, žene neka euharistična sila, da si zgrade v svojem srcu notranje, skrito svetišče. Dokler na primer se razgovarja s »družbi«, dokler se razkazuje in uspeva pred svetom in dokler se razburja, ves ta čas si daleč, daleč proč od svojega notranjega svetišča, tako daleč, da se niti ne zavedaš. Šele ko si zopet sam, se uveriš, da je res tako in moraš priznati, da si krenil s prave poti. Koliko poti si hodil zastoj, koliko je zate izgubljenega! Treba se bo pač okreniti in še enkrat prehoditi isto pot!

Vse brezplodne besede, ki smo jih kdaj govorili, vse prazne skrb, ki smo se z njo belili glavo, vse to po obhajilu v zahvalni molitvi vzraste med nami in Kristusom. S svojimi lastnimi rokami smo zgradili to steno, ki nas loči od Njega. Kristus ni več tako blizu nas, samo od daleč slišimo Njegov

Maribor v dnevih kongresa

Maribor, 29. junija. Maribor, ki je večeraj tako slovesno in prirčno sprejel kardinala-legata od njegovega prihodu na jugoslovanska tla, je ves pod vtisom velikih kongresnih dni. Mesto se je izpraznilo, silne množice so odpotovale v Ljubljano, pa kljub temu je tudi druga slovenska metropola vsa v prazničnem razpoloženju. Vsa poslopja so v zastavah, ki so plapolale večeraj v spomin junakom Vidovega dne, danes pa vihralo v čast euharističnega Kralja. Mesto bo okrašeno z zastavami vse dni kongresa ter bo na ta način tudi zunanje izražalo to, kar mislijo in čutijo srea vseh onih, katerim ni bilo mogoče pohiteti v Ljubljano ter biti priča veličastva kongresnih slavnosti. Duhovno povezanost s kongresom bo poudarilo slovesno praznovanje praznika presv. Sreča jutri v nedeljo v mariborskih svetiščih. Ves dan bo izpostavljeno Najsvetejše, zvečer bodo po cerkvah teoforične procesije, nagovori in slovesne molitve. — Tako praznuje Maribor skupno z ostalo slovensko zemljo radostne dni. Med tem pa Ljubljana še neprestano privablja nove množice iz obdruškega mesta. Večeraj ves dan so odhajali iz Maribora redni vlaki s tako pomnoženimi garniturami, kolikor so jih lokomotive še znoogle, pa so klub temu še odpeljali zvečer trije izredni vlaki iz mariborskega kolodvora, nabito polni kongresnikov. Danes zjutraj je prvi tujerajni vlak odpeljal nad 1000 Mariborčanov, ostalo pa jih je na kolodvoru še dvakrat toliko in jedva so jih spravili v dva

nova izredna vlaka. Vsi dopoldanski vlaki so bili zopet tako pomnoženi, da so komaj odhajali in še so prihajale iz podeželskih postaj do Celja prošnje, naj preskrbijo čim več prostora za čakajoče množice. Tretji današnji izredni vlak so odpravili iz mariborske postaje opoldne, pa bo treba najbrže pripraviti še enega proti večeru.

★

□ Posvetitev altarnih kamnov v stolnici. V petek, dne 5. julija bo prevz. knezoškof dr. Ivan Tomažič posvetil v stolnici več altarних kamnov. Verniki se vabijo, da se v obilnem številu udeležijo lepih in pomenljivih obredov posvetitve.

□ Bolan in oslabe umiral v gozdu. V Pokoškem gozdu pri Polskavi je opazil mal fantek proti večeru ležati neznanca, ki se je na tleh zvijal in krčevito dihal. Fantek je šel domov po brata ter sta našla nato moža že skoro negibnega ležati v grmovju, kamor se je med tem zavlekel. Odhitela sta po občinskega odbornika Kapla, ki je ugotovil, da se nahaja v ležečem še iskrica življenja. Kljub umetnemu dihanju pa je življenje zamrlo in truplo so v krsti prepeljali v mrtvašnico. Ugotovili so, da je to 34 letni Franc Raušer iz Sp. Gabernika, ki nima nobenega imetja. Njegova teta je pripovedovala kasneje, da je bil njen nečak bolan ter je čutil bolečine v glavi. Tako oslabe je odta val v gozd, kjer ga je končno zatekla samotna in mučna smrt.

Velika tatvina v Rog. Slatini

Rog. Slatina, 30. junija 1935.

Davi je opazil čuvaj pri obhodu, da so vrata v pisarni zdravilišča odprta, luč pa je bila ugasnjena. Takoj je obvestil policijo in zdraviliškega ravnatelja g. Gračnerja. Prihiti so takoj v pisarno ter odprli blaginjo, ki je bila skoraj popolnoma izpraznjena, čeprav je bila zaklenjena. Izginil je ves papirnati denar, ki ga je bilo za okoli 80.000 Din, tatovi pa so pustili v blaginji le srebrni drobiž. O tatvini je bila takoj obveščena mariborska policija, ki je poslala na kraj tatvine svojega daktioskopa Grobina in enega detektiva. Pričela so se tudi mrzlična poizvedovanja za izsleditev krivcev. Zaenkrat še ni mogoče ugotoviti, odkod bi bili tatovi prispeli v Rogaško Slatino. Ker je bila blaginja zaklenjena, so morali imeti vlomilci ključ od nje.

Osebnosti

Belgrad, 30. junija. m. Napredovali so v višjo skupino sledeči pisarniški uradniki 8. pol. skup.: Schildenfeld Rudolf pri okrajnem sodišču v Ložu, Skrem Josip pri okrajnem sodišču v Žužemberku, Kresnik Anton pri okrajnem sodišču v Celju, Rajšp Zoran pri okrajnem sodišču v Mariboru, Križnik Anton pri okrajnem sodišču v Radovljici, Smerdel Jakob pri okrajnem sodišču v Novem mestu, Pohar Erna pri okrajnem sodišču v Ljubljani, Lebič M. pri okrajnem sodišču v Brežicah, Kandrič Jakob pri okrajnem sodišču v Marenbergu, Grabner D. pri okrajnem sodišču v Ljubljani, Miklič Josip pri okrajnem sodišču v Ljubljani, Kronabeth-fogel Stanko pri okrajnem sodišču v Ljubljani, Svajgar Franc pri okrajnem sodišču v Ribnici, Pister Antonija pri okrajnem sodišču v Radovljici, Zebre Andrej pri okrajnem sodišču v Litiji, Königmann Josip pri okr. sodišču v Kranju, Polane Franc pri okr. sodišču v Črnomlju, Mere Anton pri okr. sodišču v Mariboru, Majcen Matija pri okr. sodišču v Mokronogu, Uršič Ivan pri okr. sodišču v Mariboru. V 9. pol. skup. pa je napredoval: Supan Bernard pri okrajnem sodišču v Laškem. V kratkem je pričakovati

glas. A božja usmiljenost je tolika, da zadostuje če se nam v srcu le nekaj zgane v ponižnosti ali kesanju, in stena se sesuje.

Občevanje s svetom napravi polagoma iz nas posvetnike. Prav tako pa nam pogosto sv. obhajilo dušo krepi in preraja. Božji Orel si izključva v naši notrini gnezdo, ki mu godi. Da mu svojo lastno obliko, da bi laže v njem počival. Kadar se torej naše srce preobrazi oziroma, kadar zgubi prejšnje lice, takrat vedno manj misli na svet in njega marnje. Toda kdor se je zazrl v najgloblje globine mirne, zasajene in v ljubezni sijoče skrivnosti sv. Euharistije, ta ne more drugače končati — pa naj bi bil še tako globoko padel — kakor da prepusti zadnjo besedo Bogu!

Vse je onemelo. Spusti se, dobrotna noč, lezi name senca vseh senč!

Zgrni se name sveta poročna tišina! Zasij, sonce moje duše! Pridi k meni, blaženi pokoj! Pridi prijateljsko! Pridi, brezkončnost! Pridi k meni, prid Bog moj, prid, sen moj razpaljeni!

Paul Claudel.

še nadaljnih napredovanj iz ministrstva za pravosodje.

Belgrad, 30. junija. m. S kraljevim ukazom z dne 3. maja sta postavljena za višja monopolna kontrolorja pri tobačni tovarni v Ljubljani v 5. pol. skup. Aleš Franc in Babnik Janko, dosedanja monopolna kontrolorja 6. pol. skup.; za višje monopolne kontrolorje v Belgradu pa: Beltram Hugo, Bizjak Srečko, Lintner Pavel, Logar Viktor, Lojk Bernard in Petrovič Anton v 6. pol. skup. — Z odlokom pomočnika prometnega ministra pa je z dne 4. IV. upokojen Smodić Franc, prometnik 8. pol. skup. pri ravnateljstvu drž. železnice v Ljubljani.

★

— Nova maša v Marjanišču. Večeraj, na praznik sv. Petra in Pavla je v Marjanišču daroval svojo prvo najsvetejšo daritev novomašnik šibeniške škofije g. Damjan Rodin, rodom z otoka Prviča pri Šibeniku. Novomašni govornik je bil dr. Ahčin. Prisostvoval je novi maši tudi šibeniški škof dr. Mileta.

— V Službenem listu kraljevske banske uprave dravske banovine od 26. t. m. je objavljena »Naredba o izpremembi člena 3 uredbi o izpremembah in dopolnitvah naredbe o zaščiti kmetov«, dalje »Razpis glede lekarniških knjig«, »Pravilnik o prevozu potnikov in blaga z motornimi vozili«, »Razglas banke uprave glede zavarovalnih prispevkov OUZD«, »Odločba banske uprave o sejmških in tržnih pravicah v okraju Maribor desni breg in v okraju Radovljica« in »Objave banske uprave o pobiranju občinskih davčnin«.

— Gospodarska zadruga poštnih nameščencev v Ljubljani obvešča članstvo, da se je preselila v nove prostore v Poštnem domu na Tyrševi cesti.

— Prepevaden tisk. Službene novine št. 144 objavljajo, da je državno pravdnštvo v Zagrebu prepovedalo prodajati in razširati št. 24 tednika »Istra«, ki izhaja v Zagrebu, in št. 7158 časopisa »L'Oeuvre«, ki se tiska v Parizu.

Nemiri v Krstatici

Belgrad, 29. jun. AA. V vasi Krstatici, okraj imotski, je prišlo 28. junija popoldne do spopada med orožniško patruljo in skupino kmetov, med katerimi so se slišali nekateri protidržavni vzkliki. Pri tem spopadu je ena oseba našla smrt, ena je pa nevarno ranjena. En orožnik je ranjen. Mir in red so takoj obnovili. Na kraj spopada so prišli bano-vinski nadzornik, okrajni načelnik in neki orožniški častnik, da ugotove, koga zadene krivda. S krivci se bo ravnalo po zakonu.

Belgrad, 29. jun. AA. V vasi Serncu, okraj Donji Miholjac, je prišlo 24. junija do spopada med orožniško patruljo in skupino kmetov, ki so plesali v gostilni. Do spopada je prišlo, ker je orožnik hotel odstraniti nekatere ljudi iz gostilne. V spopadu je padel strel iz revolverja. Zadet in lahko ranjen je neki kmet. Uvedena je preiskava, da se doženejo krivci. Z njimi se bo ravnalo po zakonu.

Pariz, 30. junija. AA. Iz Casablance poročajo, da se je vnel avtobus, ki vozi med Rabatom in Mehmesom. Osem potnikov je nevarno ranjenih. Usoda ostalih potnikov je še negotova, bati se je pa, da so živi zgoreli.

Torino, 30. junija. AA. Po najnovejših podatkih je bilo pri nesreči pri Monzaliju devet mrtvih in 230 ranjenih.

Po volji Vsemogočnega je odšla v 90. letu starosti po večno plačilo naša iskreno ljubljena, preskrbna mati, stara mati

MARIJA JUSTIN

vdova

dne 30. junija ob 4 popoldne, previdena s tolažili sv. vere.

K večnemu počitku jo spremimo v torek, 2. julija ob 10 popoldne iz hiše žalosti, Hraše 26, na farno pokopališče v Lescah.

Hraše — Št. Vid, 30. junija 1935.

Žalujoči ostali.

Umrli je naš dobri, skrbni oče, soprog, brat i. t. d., gospod

Janez Šibovec

žel. strojevodja v p.

dne 29. junija ob 18 popoldne.

Pogreb bo v ponedeljek, dne 1. julija ob 17 popoldne iz Glince, cesta XV, št. 5.

Glince, 30. junija 1935.

Žalujoči ostali.